

DE BIBELEBONSE

PAP

COAB 2017

Hoofdstuk 1. Spijelaars voor de Spin

Hoofdstuk 2. Het Kruid van Jonas

Hoofdstuk 3. De Bostrein

Hoofdstuk 1. Spijbelars voor de Spin

In een heel oud Nederland, wel honderden jaren geleden was Lelystad een poortstadje aan de zee. Er waren veel piraten die tijd, en die konden alleen via Lelystad in Nederland komen als ze zich gedroegen. Nederland had goed bewaakte dijken, en Lelystad was de enige haven en poort tot Nederland. Verder was Nederland stevig ommuurd tegen allerlei ander gespuis ter land. Alleen de vogels konden makkelijk binnengaan, en zo ook de sprekende duif Oerling. Oerling was al een hele oude vogel, al vele honderden jaren oud, maar hij ging maar niet dood, omdat hij eens van de Biblebonse pap had gegeten. Hij werd dus eigenlijk ook niet ouder, maar leefde gewoon als dezelfde door.

Groot was Nederland wel, heel groot, met vele dorpjes en steden. Vooral dorpjes, en vele grote dorpen. Lelystad was de grootste stad, aan de kust, maar Renkum was de hoofdstad van Nederland. Zo is dat eeuwen geweest.

Je zou denken dat Nederland dan ontzettend goed beveiligd was met al die zwaar bewaakte dijken en stevige muren, maar niets is minder waar. Nederland was niet goed beveiligd, of niet goed genoeg, want eens vielen de piraten binnen via Lelystad. Ons hele landje werd toen een piraten natie. Het laatste tovenaarsgeslacht wat Nederland had, het geslacht Buis, werd toen omgebracht. Alleen Zaderling Buis en zijn broer Georgius lieten ze in leven, want die waren nog jong, en die leken onschuldig. Tientallen jaren later werd Joost geboren, en Zaderling Buis was de trotse vader, en Georgius de trotse oom. Er was weer hoop gekomen voor het geslacht Buis, alhoewel er van een tovenaarsgeslacht niet meer echt te spreken was, want de piraten hadden alle tovenaars van de familie uitgemoord.

Toch was dat niet helemaal waar. Georgius had een boek van zijn vader geërfd waar nog veel over tovenarij instond, en hierdoor leerde Georgius zichzelf de kunst aan. Zijn neefje, Joost, werd toen later zijn tovenaarsleerling, alhoewel hij toen inmiddels in de gevangenis terecht was gekomen door onbekende redenen. Zijn neefje bezocht hem veel en leerde zo het vak. Joost wilde iets tegen de piraten doen die het land regeerden, maar hij kon niet veel doen. Hij was jong, en had niet veel kennis. Zelfs zijn oom Georgius zat met zijn handen in het haar. Hij vroeg zich af waarom hij in de gevangenis zat, maar niemand wilde het hem zeggen. Misschien had het ermee te maken dat hij een Buis was, maar zijn iets jongere broer,

Zaderling, was nog op vrije voeten. Of misschien had het ermee te maken dat hij de oudste was en ze het toch niet vertrouwden ?

Joost zat in de klas van meester Tulp. In deze klas zat ook Klaas de Wit, de ergste pester van Nederland. Ze zeiden dat hij een sleutel bewaarde, de sleutel van de Bibelebense pap waardoor je nooit oud wordt.

De Bibelebense pap werd niet verkocht in Nederland. Er waren een heleboel verhalen over dat het alleen maar voor het kwade tovenaarsgeslacht was van Klaas de Wit, zodat zij altijd jong bleven. Ieder ander mens in Nederland werd oud.

Joost en Klaas zaten dus bij elkaar in de klas en waren altijd in gevecht. Klaas de Pester, zoals hij weleens werd genoemd, was het zoontje van de bakker. En het was ook zo, die familie leek maar niet ouder te worden. Zouden die verhalen toch waar zijn ? Zou er nog een soort van laatste tovenaarsgeslacht zijn, maar dan een kwaad tovenaarsgeslacht ? Joost dacht van wel. Hij geloofde al die verhalen. Hij had teveel met Klaas meegemaakt. Klaas zei zelf al altijd dat het waar kon zijn, maar dat hij er niets over wilde zeggen. Sommigen zeiden dat ze hem er weleens over hadden horen opscheppen, maar Joost had dat nog nooit meegemaakt.

Meester Tulp leerde de kinderen van alles, vooral voetballen. Daar was de meester verzot op. Hij deed dit altijd met zijn lange zwarte onderwijzersjas en zijn onderwijzerspet op, met een fluitje in zijn mond. Op een dag nam hij de kinderen mee het bos in. Hij vertelde hen dat hier ergens kruid voor de Bibelebense pap moest groeien. Maar Klaas lachte hem uit. "Dat kruid groeit hier niet, meester," lachte hij. "Dat kruid wordt door onze familie bewaakt, het beste bakkersgeslacht van Nederland, en het wordt alleen verkocht aan de piraten, zodat zij altijd jong zullen blijven." Joost schrok. De meester negeerde gewoon wat Klaas zei, en zei : "En toch is het zo." Klaas lachte alleen maar harder. "Ga hier maar op zoek, meester, met al uw domme uilskuikens. Jullie zullen het kruid toch niet vinden," lachte hij.

Die nacht kon Joost niet slapen. Hij bleef maar denken over wat de meester had gezegd. Zou het kruid dan toch ergens in het bos groeien ? Oom Georgius had hem veel geleerd over toveren, maar hij had het gevoel dat het niet werkte. Hij hoopte maar dat hij eens het Bibelebense kruid zou vinden, want dan zou hij nooit oud worden, en dan zou hij misschien echt allerlei toverkrachten hebben. Misschien was het ook wel goed dat hij geen echte toverkrachten had, en dat al het getover toch niet werkte, want anders zou hij misschien ook wel opgesloten worden. Joost moest ook altijd oppassen met oefenen. Oom Georgius zei dat hij het alleen 's nachts mocht doen, zodat niemand het kon zien.

Ook had Joost het geluk dat hij nog steeds jong was, dus snel in de gevangenis belanden zou hij toch niet. Hij was nog een kind. De volgende dag nam meester Tulp hen weer naar het bos. "Meester, waar groeit ergens het Bibelebense kruid ?" vroeg Joost.

"Ken je de trap van Gorrestein ?" vroeg de meester. "Die staat ergens diep in het bos, en daar moeten we zijn." Klaas begon weer te lachen en de meester te bespotten. Ze waren het wel gewend en negeerden hem gewoon zoals altijd.

"Ergens diep in het bos moet dus die trap zijn die leidt naar het Bibelebouse kruid," zei de meester, "maar niemand weet waar die trap is. De piraten weten het ook niet."

Weer begon Klaas te lachen en te spotten. "Mijn vader, bakker de Wit, heeft dat kruid, en hij zal echt zijn ingrediënten niet verklappen, aan niemand," lachte hij. "Alleen onze familie eet van de Bibelebouse pap, en de piraten die het land besturen."

De meester schudde zijn hoofd. "Dat is niet waar, kinderen." Klaas begon steeds harder te lachen.

"Waarom is het niet waar, meester ?" vroeg Joost.

"Niemand weet waar de trap van Gorrestein is, Joost. Alleen de oude tovenaars wisten het, maar die zijn dood zoals je weet."

Joost zou het oom Georgius wel vragen. Misschien wist hij het. Natuurlijk vertelde hij dat niet aan de meester en de kinderen. Hij hield het voor zich. Toen hij thuisgekomen was van school ging hij direct naar de gevangenis om zijn oom te bezoeken. Van oom Georgius kreeg hij het geërfde boek mee. Daar zou het volgens zijn oom wel in staan. Joost was helemaal door het dolle heen. Altijd had hij al in dat boek willen lezen, en nu mocht hij het zelfs mee naar huis nemen. Joost fietste zo hard als hij kon, en kwam helemaal buiten adem thuis. Snel ging hij zijn kamer in, en nam het grote zwarte boek met het vreemde gouden teken erop uit zijn tas. Dit was dus het familie boek. Hier zou dus alles instaan wat hij moest weten volgens oom. Hij ging achter zijn bureautje zitten en sloeg het grote boek open. Als eerste werd er gesproken over een oude duif genaamd Oerling. Die duif zou niet kunnen sterven, omdat hij van de Bibelebouse pap had gegeten. De duif zou leiden tot de trap van Gorrestein diep in het bos. De duif zou komen als je een bepaald versje zou zingen. Het versje stond in het boek beschreven. Het was een heel klein en vreemd versje. Joost begon er nog doller van te worden. Hij zou het aan meester Tulp vertellen. De volgende dag na schooltijd ging Joost naar meester Tulp toe die achter zijn bureau zat. Hij had goed gewacht totdat alle kinderen uit de klas waren. Toen vertelde hij over het boek, over de trap en de duif, en dat de duif zou komen door een bepaald versje. Van oom Georgius mocht hij het boek niet overal mee naartoe nemen, maar moest hij het verborgen op zijn kamer houden. Daarom ging meester Tulp met Joost mee naar zijn kamer. Daar liet Joost de meester het versje zien.

"Zou het echt werken, meester ?" vroeg Joost.

Meester Tulp begon het versje te zingen, en ze keken beiden uit het raam. Maar er gebeurde niets. "Zing jij het eens, Joost."

Joost begon het vreemde rijmpje te zingen.

Ineens fladderde er wat voor het raam. Het was een grote duif. Joost deed het raam open en liet de duif binnen. Het was de sprekende duif Oerling.

Oerling keek meester Tulp en Joost aan.

"Waarom hebt gij mij geroepen ?" vroeg de duif.

"Wij zouden graag weten waar de trap van Gorrestein is," sprak Joost. "We zijn namelijk op zoek naar het Bibelebouse kruid."

"Ah," zei de duif, "volgt u mij maar."

Ze gingen over de trap naar beneden en toen het huis uit. Eerst leidde de duif hen naar het bos. Ze moesten diep het bos in. Oerling kende de weg. Ze kwamen op plaatsen waar ze nog nooit eerder geweest waren, en het was zo stil hier en zo prachtig. Ze kwamen langs een grote rivier. "Hier moet het ergens wezen," sprak Oerling.

"Wat kunnen we daar verwachten ?" vroeg Joost.

"Dat zul je wel zien," zei de duif.

Ze liepen nog een lang eind door langs de rivier, totdat de rivier ergens ophield. Hier was het bos woester, en ze moesten nog dieper. Het werd donkerder en donkerder, maar er waren gelukkig lichtgevende insecten.

"Ik dacht dat we er al bijna waren," zei Joost.

"Nog even doorlopen," zei Oerling.

Na een tijdje begonnen ze erg moe te worden. "Hier moet het ergens zijn," zei Oerling.

"Ik ben zo moe," klaagde Joost. Ook de meester was moe, maar stapte stevig door.

"Kom, Joost," zei hij, "het is voor een goed doel."

In de verte zagen ze een lichtgevende trap. Het was heel zacht licht. Het stond daar zomaar diep in het bos. "Woe," zei Joost, "wat griezelig. Het is een lichtgevende trap en het houdt zomaar ergens in de lucht op."

"Dat is de mist," zei Oerling. Steeds dichterbij kwamen ze bij de trap. Het was heel bijzonder lichtgevend steen. "Dit is de trap van Gorrestein," zei Oerling.

"Wie is precies Gorrestein?" vroeg Joost.

"Dat zul je wel zien," kraste Oerling.

"Komt u verder," sprak een stem. Er ging een deur open aan de zijkant van de trap, en een oude man in een lichtgevend gewaad en met een lange witte baard kwam naar buiten.

"Wat kan ik voor u doen?" zei hij met een donkere stem.

Joost vertelde het verhaal.

"Ah, het Bibelebouse kruid zei u?" zei de oude man. "Komt u maar mee naar binnen."

Hij leidde hen door de deur de trap binnen. Toen moesten ze over een trap naar beneden. "Ik woon heel diep," zei de man. "Maar als u het geheim wilt weten, dan moet u dus deze kant op en niet de trap omhoog."

"Oh," zei Joost.

"Zo, dus je hebt je opa meegenomen ?" vroeg de oude man.

"Nee, dat is meester Tulp," zei Joost.

"Ah, meester Tulp," zei de oude man. "Welkom, u ook, meester Tulp."

"We reizen vaak samen," zei meester Tulp.

"Ah, ik zie het," zei de oude man, "gezellig, en twee is beter dan maar alleen."

"Zo is het," zei meester Tulp, "goed gezelschap is een groot geluk, en brengt goede hulp en raad op zijn tijd."

"Heeft u weleens van de Biblebonse pap gegeten ?" vroeg Joost.

"Ik ?" vroeg de oude man. "Nee. Het is mij te ver. Ik zal het u zo aanwijzen."

"Maar wie bent u dan ?" vroeg Joost.

"Ik ben Gorrestein," zei de oude man, "en dit is mijn trap."

"Ik begrijp het," zei Joost, "maar ... wat doet u hier dan ?"

"Het is beter hier te zijn dan bij de piraten," lachte de oude man. "Die zeeschuimers zijn nergens goed voor."

"Daar heeft u gelijk in," zei Joost. "Gelukkig maar dat ze u nooit hebben gevonden. Bent u een soort tovenaar ?"

"Nee," zei de oude man. "Toveren doe ik niet. Dan zou ik allang alles hebben veranderd."

"Ik begrijp het," sprak Joost.

Ze kwamen aan bij een ondergrondse rivier waar een bootje stond. "Als u hier instapt," zei de oude man, "en u gaat met de stroom mee, dan komt u vanzelf bij het Bibelebonse kruid."

"Waarom wilt u niet mee ?" vroeg Joost.

"Het is mij te ver, twee dagen in een boot," zei de oude man.

"Twee dagen ?" vroeg Joost.

"Laten we het maar doen," zei meester Tulp. "Het is voor een goed doel."

"Daar heeft u gelijk in," zei de oude man. Meester Tulp en Joost stapten in het bootje en de oude man duwde het bootje de rivier op. "U heeft geen peddels nodig. De rivier doet het vanzelf," zei de oude man. Het was hier erg donker, maar weer waren er lichtgevende insecten. Ze moesten een hele lange tijd in het bootje zitten. Overal aan de zijkanten van de rivier waren grote boomstronken en wortels van bomen, als in een muur van grond. De rivier ging door een soort ondergrondse bostunnel, dieper en dieper. Er begon steeds meer kruid

langs de zijanten te groeien. "Zou dit het Biblebonse kruid al zijn, meester?" vroeg Joost. Maar de meester sliep. Ook Joost viel na een tijdje in slaap.

Toen ze weer wakker werden leek het alsof ze dagen hadden geslapen. Het bootje was bij een grote keuken terechtgekomen, als een open paleiskeuken. Ze werden door twee kokken gegrepen. "Wat komen jullie hier doen?" werd er gebulderd.

Joost vertelde het verhaal, maar kon zijn zinnen niet afmaken. Meester Tulp deed toen het verhaal. "Bibbelebons kruid?" snauwde één van de kokken. "Zijn jullie gek geworden?"

"Bibbele wat?" vroeg de andere kok.

"Ik kan geen wijs worden van deze snaters," zei de ene kok weer.

Ze werden meegesleurd de keuken in door een gang, en kwamen toen in een donkere kelder terecht waarin ze werden geduwd. De deur ging op slot, en er zaten tralies voor het kleine raampje van de deur, wat zo vuil was dat het niet veel licht doorliet.

"Nu zitten we mooi in de penarie," zei Joost.

"Rustig afwachten, Joost," zei de meester. "Het is voor een goed doel. We komen er heus wel langs."

"Dat zegt u altijd dat het voor een goed doel is," zei Joost. "Misschien zijn we ergens verkeerd gegaan."

"Misschien," zei meester Tulp. "We komen er wel achter."

Na een tijdje deed een grote dikke kok de deur open. De man was kaal op zijn hoofd, en sleurde hen beiden naar buiten. "Wat moet dit hier, en wie zijn jullie ?" bulderde de dikke kok. "Verstekelingen ?"

"Is het hier een schip dan ?" vroeg meester Tulp.

"Zeg op," zei de dikke kok. "Wie zijn jullie ?"

Meester Tulp deed weer het verhaal.

"Bibbelebonse wat ?" snauwde ook deze kok. "Zeg, ik ben de hoofdkok hier en heb nog nooit zoiets belachelijks gehoord. Pap waarvan je nooit oud word, ja ja. Je hebt nogal wat praatjes, en jij noemt jezelf meester ?"

Meester Tulp zuchtte. "Waarschijnlijk zijn we hier verkeerd. Kunt u ons eruit laten en ons verder de rivier laten opgaan. Nee, ik weet zeker dat we hier verkeerd zijn."

"Of misschien moesten we er eerder uit," zei Joost, "maar we vielen in slaap."

Opeens kwam Oerling aanvliegen. "Wat moet die smerige duif hier ?" bulderde de hoofdkok.

"Laat ze met rust," krijste Oerling. De kok moest snel zijn vingers in zijn oren stoppen, en ook meester Tulp en Joost. Oerling was flink kwaad, en begon de kok te pikken met zijn snavel. "Het zijn mijn gasten," tierde Oerling. Toen de kok ze in schrik losliet begon Oerling wat rustiger te worden.

"Ze hadden er eerder uitgemeeten, maar ze vielen in slaap," zei de vogel.

"Volg mij," zei de vogel. Oerling bracht hen weer helemaal terug naar het bootje. Aan een touw begon de grote vogel het bootje tegen de stroom in te trekken, nadat Joost en meester

Tulp waren ingestapt. Het touw was in de grote klauwen van het beest. Ergens anders moesten ze een andere tunnel inslaan. Hier was het een stuk lichter. Nu gingen ze weer met de stroom mee, en ook Oerling ging in het bootje. Ze gingen af op een groot bulderend licht wat als water was. Het was als een lichtgevende waterval. Ineens gingen ze met het bootje de tunnel uit en gleden over een waterval naar beneden. Snel greep Oerling Joost en meester Tulp in zijn klauwen en vloog met hen weg.

Oerling bracht hen over een meertje tot de oever waar hele hoge bomen stonden. Na een tijdje lopen kwamen ze bij een toren die geen top bleek te hebben, maar alsmaar hoger was. Oerling noemde het de eindeloze toren. Hier moesten ze zijn. Ze moesten door een deurtje om de trap op te kunnen gaan. Die zou cirkelend naar boven leiden. Na een tijdje kwamen ze aan bij een deur langs de trap. Hier moesten ze aankloppen. Een oude vrouw deed open. Zij was genaamd Jorit, een heks. Zij vertelde hen nadat ze hun verhaal hadden verteld dat het kruid van Biblebons levensgevaarlijk was. Het werd gesponnen van spinnenrag, en groeide bovenop de eindeloze toren om eens in de driehonderd jaar vruchten te geven. Van het kruid zelf mocht je niet eten, want dan zou je sterven.

"Hoe kan er nu kruid op de top van de toren groeien als er geen top is, als de toren eindeloos is?" vroeg Joost verbaasd.

"Dat komt," zei de heks, "omdat je het geheim van de vruchten nog niet kent. Je kunt alleen op de top van de eindeloze toren komen door de zeven winden van het bos."

"Waar kunnen we die vinden?" vroeg Joost.

"Een paar verdiepingen hoger," zei de heks.

Joost en meester Tulp bedankten de heks, en gingen de trap weer op. Maar het leek wel zeshonderd jaar te duren. Hoeveel trappen ze ook opgingen, ze zagen geen deur.

"Of misschien hebben ze wel helemaal geen deur, die zeven winden van het bos?" vroeg Joost. Joost begon erg moe te worden, en ook meester Tulp. "Volhouden, Joost," zei meester Tulp.

"Ik kom bijna niet meer verder," zei Joost.

"Laten we anders even gaan zitten," zei meester Tulp. "Dit is ook geen doen, en misschien zijn we wel weer te ver gegaan."

Beiden gingen ze op de trap zitten. "Het is zo eindeloos," zei Joost. "Ik ben zo moe. Ik moet er niet aan denken nog verder te gaan, en ook niet om weer helemaal terug te gaan."

"We zitten vast lijkt het wel," zei meester Tulp. "Maar laten we de moed maar niet opgeven. We komen er heus wel." Na een tijdje begonnen ze beiden in slaap te dutten. Opeens werden ze opgenomen door een enorm sterke wind en werden hoger in de toren getrokken.

"Daar zijn ze," bulderde de wind. Hij riep naar de zes andere winden. In een loeivaart werden ze getrokken naar een deur veel hoger in de toren. De wind zoemde over de trappen heen. Wat was dat een eind weg, zeg. Daar zouden ze nooit in hun eentje kunnen komen. Dat zou jaren duren, zo niet eeuwen. Plotseling stonden ze voor de deur. Een ijzige gestalte die helemaal doorzichtig was deed open. "Zo, zijn jullie daar eindelijk," zei de gestalte. "Dat mocht weleens tijd worden."

"Kent u ons ?" vroeg Joost.

"Nee. Nee, nee," sprak de ijzige gestalte. "Ik ken jullie niet. Waarom zou ik jullie moeten kennen."

"Omdat u net zei dat we daar eindelijk zijn," zei Joost. "U heeft op ons zitten wachten ?"

"Ja, natuurlijk," zei de ijzige gestalte. "Maar ik ken jullie verder niet."

"Oh, zit dat zo," zei Joost.

"Ja, wij voelen dingen aan, weet je," zei de doorzichtige gestalte. "Dat is de kwestie met winden. We voelden jullie aankomen, maar jullie kwamen maar niet."

"Het was ook zo'n eind," zei Joost.

"Natuurlijk," lachte de gestalte. "Moeten jullie een kopje thee, bosthee?" vroeg de gestalte.

"Graag," zei Joost.

"Doet u mij ook maar," zei meester Tulp.

Binnengekomen zagen ze nog meer doorzichtige gestalten, in verschillende heel vage kleuren. Het waren de zeven boswinden.

De ijzige gestalte, die de ijzige wind van het bos was, scheen IJshout te heten. Hij scheen al te weten waarvoor ze kwamen, want winden schijnen dat aan te voelen. Hij keek hen aan, en zei: "Het Bibelebense kruid is zeer gevaarlijk, zeer gevaarlijk. Dat mag u niet onderschatten."

"En het duurt driehonderd jaar voordat het kruid nieuwe vruchten geeft?" vroeg Joost.

"Helaas wel, helaas wel," sprak IJshout, "maar je moet het geheim van de vruchten kennen. Ziet u, het topje van de eindeloze toren is een droom. Daarom heeft u een slaap nodig zo diep waarin het ijs breekt om zo dit geheim te kunnen zien. IJs is alles wat de spin gemaakt heeft, ziet u. Het spint zowel het ijs als het kruid, als een web, maar alleen de vrucht geeft leven. Zij die van het kruid eten zullen sterven. Ook het kruid is ijs. Voor hen die niet diep slapen is de driehonderd jaar een probleem, maar niet voor hen die van de vruchten van de warme slaap hebben gegeten, om zo tot de vruchten van het Bibelebense kruid te komen."

"Mag ik u wat vragen?" vroeg Joost. "Hoe komen we aan die vruchten van warme slaap? En een jongen uit mijn klas beweert te hebben gegeten van het Bibelebense kruid, en dat hij net als zijn familie en de bestuurders van het land nooit oud zal worden. Hij zegt de Bibelebense pap is van dat kruid gemaakt."

"Dan is hij al dood," zei IJshout, "een schim, want allen die van het kruid eten zullen sterven. Zij zijn gevangenen van de spin, en zij worden slechts bereid om opgegeten te worden. Het zijn slechts de voorbereidingen van de kok. Het is misschien naar om te zien allemaal hoe ze spartelen, maar het zijn slechts stuiptrekkingen. Ze zijn dood. Er zit geen leven in hen."

Joost slikte even. "Het is de grootste pestkop van Nederland."

"Ach welnee," zei IJshout. "Hij suddert slechts in de pan. Allemaal schaduwen en weerspiegelingen, schimmen. Spookachtig griezelig, dat wel, maar een kookkunst. En om je andere vraag te beantwoorden : Mijn broer, Warmhout, brengt de vrucht van de warme slaap die al het ijs breekt, zodat je tot de vrucht van het Bibelebense kruid kunt komen. Die vrucht is goed en levengevend. Hier wordt de pap van gemaakt, gebrouwen, maar kom er niet aan voordat het klaar is."

"Waarom niet ?" vroeg Joost.

"Omdat het anders giftig is," sprak IJshout.

"Dus ook de vruchten van het Bibelebense kruid zijn giftig ?" vroeg Joost schrikkend.

"Als het niet goed bereid is," sprak IJshout. "Daarom heb je een goede kok nodig, anders kun je het wel vergeten."

In een hoek zat Warmhout, de broer van IJshout. Hij was de warme wind van het bos, in tegenstelling tot zijn broer. Hij had het gesprek glimlachend aangehoord. "Ja hoor, bij mij moet je wezen," zei hij. "Ik zal jullie straks hogerop nemen totdat het ijs breekt, in een diepe warme slaap. In die slaap zul je komen tot de droom van de Bibelebense vruchten, in plaats van driehonderd jaar erop wachten."

IJshout glimlachte. "Dan zit mijn werk erop voor nu."

Nog even praatten ze door, en toen was het tijd dat Warmhout hen nog verder mee naar boven zou nemen. Warmhout was dus de warme wind van het bos, en nam hen toen beiden in zijn armen, ging door de deur naar de trappen, en toen steeg hij omhoog. Ook dit ging weer erg snel, en ook geruisloos. Het leek nog wel sneller te gaan dan de eerste keer. Met gemak vloog hij snel over duizende trappen heen. Joost en meester Tulp begonnen al langzaam in slaap te vallen. Joost voelde helemaal niets meer, alsof hij in de ruimte zweefde. Hij voelde niet eens meer dat hij vooruit ging. Alles was zo zacht. Alles verliep zo soepel. Er gleed een warmte over hem heen, en al snel zag hij niets meer. Hij was in de warme slaap. Ook meester Tulp kwam in de warme slaap. Warmhout moest nu door de ijsbarrière van de eindeloze toren heenbreken, om zo tot de droomtop te komen, en tot de vruchten van het Bibelebouse kruid. Overal was kruid nu. Het leek wel alsof de lucht er vol mee was. Iemand hijgde en kreunde, alsof er een baby geboren zou worden, als een boom die vruchten zou geven.

"Ik kan het niet !" schreeuwde iemand.

"Je kan het wel," zei iemand anders.

"Nee, ik kan het echt niet," werd er weer geschreeuwd.

"Jawel, het is niet de eerste keer. Het zal je heus wel weer lukken."

En toen was het doodstil.

Joost en meester Tulp werden wakker tussen de vruchten. Het waren allerlei soorten vruchten die ze niet kenden. Gevaarlijk waren die vruchten wel, zoals IJshout had gezegd, want ze moesten door een kok goed worden bereid. "Raak ze niet aan, Joost," zei meester Tulp.

"We moeten wachten op de kok," zei Joost.

"Raak ze maar niet aan, meester, anders ontploffen ze."

"Nou, dat zal nog wel meevallen. We mogen ze alleen niet eten, Joost."

"Laten we maar geen risico nemen, meester. Voorkomen is beter dan genezen."

Maar de vruchten leken pootjes te hebben, en kwamen naar ze toe. Het leken wel een soort kevers, insecten. Ze hadden allerlei kleuren rood. De vruchten begonnen steeds agressiever te worden. Toen begonnen ze te bijten.

Joost begon te gillen en te schreeuwen. "Dit lijkt wel een nachtmerrie !"

"Dat is het waarschijnlijk, Joost," zei meester Tulp die de vruchten van zich af begon te slaan.

"Als ze hier Biblebonse pap van maken, dan hoef ik het niet meer !" schreeuwde Joost.

"Zoei," zei de wind, "het zijn de vruchten van de warme slaap. Zonder deze vruchten kom je niet in een diepere slaap, het is een soort narcose spuit."

Joost en meester Tulp werden zo geprikt en gestoken dat ze in een nog diepere slaap vielen.

"Ik wil eruit !" werd er geroepen.

"Nog even," zei iemand anders.

"Ik wil niet !"

"Je hebt niets te willen. Sommige dingen zijn nu eenmaal nodig."

Toen werd het doodstil. Hier konden ze de trappen weer zien. Ze zagen dat hier ergens de toren begon af te buigen. Het ging helemaal scheef totdat het over de kop ging, en toen weer. De trappen gingen hier recht door enorme watervallen heen, en bloemenvelden. Hier nam een andere broer het over : Waterhout, de natte boswind.

"Heb je ze ?" vroeg Warmhout.

"Ja, ik heb ze. Laat maar los," zei Waterhout.

De top van de eindeloze toren was een draaikolk waardoor ze in een andere natuur kwamen. Ze werden er doorheen gezogen totdat ze in de bloemenvelden waren omgeven door watervallen. Er stroomde een rivier rondom de bloemenvelden heen. Waterhout stond voor ze, als een waterige, doorzichtige gestalte. "Ziezo," zei hij. "Ik ben de kok."

"Om duizelig van te worden," zei Joost.

Waterhout glimlachte. "Het trekt wel weg," zei hij.

"Dus zo kook jij," zei meester Tulp.

"Zo kook ik," glimlachte Waterhout.

"Dus het is echt waar van de Biblebonse pap ?" vroeg Joost.

Waterhout knikte. "Ja, waarom niet ?" zei hij. "Het is allemaal wiskundig en natuurkundig eenvoudig te beredeneren."

"Waar is uw keuken ?" vroeg Joost.

"Hier," glimlachte Waterhout.

"Ziet u, wij kwamen voor de Biblebonse pap om zo niet oud meer te hoeven worden," zei Joost. "Een kok is nodig zodat het niet giftig is. Heeft u nu zo'n middel wat niet giftig is?"

"Bakken vol," zei Waterhout. "Alle ingrediënten zijn op de juiste manier toe bereid, in de juiste verhouding, en de processen waren stipt op tijd, niet te lang en niet te kort. Het is een heel wiskundig vak, want anders gaat er van alles mis. Dat wil je niet weten, maar dit vak is levens en levensgevaarlijk. Dat mogen alleen de volleerden, de bevoegden, beoefenen. Zo niet dan zou het een ramp kunnen betekenen. Dan zou het koorddansen zijn tussen twee hoge flatten in."

"Zonder vangnet zeker," zei Joost.

"Precies," zei Waterhout. "Ik zou er dus maar niet aan beginnen. Beunhazen zijn een groot gevaar, en die komen dan ook achter de tralies terecht. Daar zorgt de spin wel voor. Alles wordt hier fijn getest."

"Ik begrijp het," zei Joost. "Is er ook een school voor dit soort dingen?"

"Jazeker, mijn jongen, mijn lieve jongen," zei Waterhout ineens dolgelukkig. "Ik ben zo waanzinnig blij dat je deze vraag stelt. Het is namelijk een zaak van leven of dood, wat maar weinigen beseffen, of ze beseffen het te laat. Een andere broer, Spinrag, heeft hiervoor een school. Hij is de zachte boswind. Hij wordt ook wel "de spin" genoemd."

"Ik beseff dat ik maar erg tijdelijk ben," zei Joost, "en ik weet niet hoeveel tijd ik en meester Tulp nog hebben, maar zouden wij daarom direct wat van de Biblebonse pap mogen eten, zodat we niet meer ouder kunnen worden?"

"Wij verkopen alleen het poeder voor de pap," zei Waterhout. "Dat kan niet zomaar vermengd worden met melk of water. Dat zou levens en levensgevaarlijk zijn."

"Hoe duur is dat poeder?" vroeg Joost. "En hoe en met wat moet het poeder gemengd worden?"

"Heel duur, heel duur," zei Waterhout. "Dat kan een sterfelijk mens niet zomaar betalen. En met wat en hoe het poeder vermengd moet worden wordt allemaal op onze school onderwezen, zodat er absoluut geen fouten gemaakt kunnen worden."

"Maar dat lijkt op een onmogelijke opgave," zei meester Tulp.

Joost begon verschrikkelijk te zuchten en werd steeds wanhopiger.

"U moet weten, meester Tulp," sprak Waterhout, "waar een wil is is een weg. Als u een volleerde Biblebonse bakker bent geworden kunt u hopen goud verdienen."

"Het gaat mij niet om goud of geld," sprak meester Tulp. "Ik blijf het liefst schoolmeester."

"Oh, maar als u een volleerde Biblebonse bakker bent geworden, dan kunt u ook lesgeven op de school van mijn broer, en dan verdient u ook bakken geld," zei Waterhout.

"Geld interesseert me niet. Maar anderen te leren goed te doen, en ook iets van hen te leren, daar gaat het mij om," zei meester Tulp.

"Prijzenswaardig, zeer prijzenswaardig," zei Waterhout.

"Ja," zei Joost. "Mij gaat het ook niet om het geld. Waar het mij om gaat is een middel te vinden om niet meer oud te worden, en daar anderen ook mee te helpen."

"Jullie hebben beiden een goed hart," zei Waterhout, "en dat doet me goed. Maar denk je eens in als niemand oud zou worden en niemand zou sterven, dan zouden ook de slechterikken nooit oud worden en nooit sterven. Ze zouden eeuwig kunnen bestaan als een groot eeuwig kwaad."

"Maar daar zorgt de spin toch voor dat het niet in de verkeerde handen valt ?" vroeg Joost.

"Precies, slimme jongen," glimlachte Waterhout. "En daarom zijn jullie hier, en daarom hebben de piraten en hun gespuis de trap van Gorrestein ook nooit kunnen vinden. Ook al zouden ze het vinden, dan zou de spin wel met ze afrekenen."

"Of ze zouden de trap naar boven nemen in plaats van naar beneden, want de trap naar beneden is verborgen," zei Joost. "Aan de zijkant van de trap verscheen in de steen een deur die er eerst niet was, en toen kwam de oude man, Gorrestein zelf, naar buiten."

"Precies, slimme, lieve jongen," zei Waterhout. "Maak jij je daarom maar niet druk. Alles zal wel goedkomen. De Bibelebouse pap is alleen een verdienste op school. De spijbelaars zijn voor de spin."

Hoofdstuk 2. Het Kruid van Jonas

Waterhout vertelde dat het giftige Bibelebouse kruid in de oorlog werd gebruikt, samen met boswind, in speciale Bibelebouse kanonnen. Joost zei dat dat hard nodig was vanwege de piraten die Nederland bezet hielden. Van het kruid werden speciale Bibelebouse kanonkogels gemaakt. Op een dag was het oorlog. De boswinden en hun legers kwamen boven de grond en

voerden oorlog tegen de piraten die Nederland bezet hielden. Renkum, de hoofdstad werd eerst terugveroverd, en toen Kampen, Nunspeet, Lelystad en Amsterdam. Ook Joost en meester Tulp vochten mee tegen de piraten. Door de oorlog begon het Bibelebense kruid overal in hagen door Nederland heen te groeien. De piraten waren woedend, want zo waren de inwoners van Nederland een stap dichterbij de Bibelebense pap gekomen.

Joost Buis was de smerige piraten goed beu, en begon de inwoners te onderwijzen over de Bibelebense pap, alles wat hij wist. Ook begon hij pakken Bibelebense pap-poeder met gebruiksaanwijzing te verspreiden, en maakte hij de pap zelf. De mensen wilden dat hij de Bibelebense pap koning zou worden. Nederland moest een Bibelebense land worden. Er werd verschrikkelijk gevochten, en oom Georgius zat nog steeds in de gevangenis. De zeven boswinden vochten krachtig mee, en bliezen de piraten weg. Warmhout, de warme wind van het bos, bracht de warme slaap over de mensen, om ze in zo'n diepe slaap te brengen dat het ijs zou breken. Hierin zouden ze het geheim van de Bibelebense vruchten zien.

De eindeloze toren groeide nu door in Utrecht. Het was boven de grond uitgekomen. Hier woonden Jorit en de zeven boswinden nu, en van hieruit waaiden ze door heel Nederland, om de piraten weg te blazen, weg over de muren en de dijken, en om Nederland te beschermen tegen de piraten. Nederland werd nu beter beveiligd dan ooit, en overal over de muren en dijken groeide het Bibelebense kruid. Het Zuiden van Nederland, wat eerst België heette, heette nu Suriname, en ook dat deel was geheel omgeven met hagen en struiken van het Bibelebense kruid.

Overal reden tanks door de straten. Een Surinaams meisje moest de nieuwe pap koningin worden naast Joost Buis. Oom Georgius had dat tegen Joost gezegd. Meester Tulp zou wel een meisje voor hem uitzoeken in Suriname, in het Zuiden van Nederland. Utrecht zou de nieuwe hoofdstad worden van het Bibelebense Nederland. Meester Tulp bracht vele Surinaamse meisjes naar het paleis om ze daar aan een pap test te onderwerpen. Het meisje wat de beste Bibelebense pap zou koken zou de nieuwe pap koningin worden. Meester Tulp en Joost Buis, de nieuwe pap koning, zouden beiden de pap proeven. Na een tijdje was het gebeurd, en het was wel duidelijk. Er was een pap koningin uitgekozen. Het volk was blij. Het tovenaars-geslacht was nu hersteld.

Door de Bibelebense pap zou het volk nooit meer oud worden, nooit meer sterven, maar het hield de piraten en ander gespuis op een afstand. Warmhout, de warme wind van het bos, lette er goed op. Spinrag, de zachte wind van het bos, rekende ook met de piraten en het gespuis af. De eindeloze toren waarin Jorit en de zeven boswinden woonden werd een toren van het paleis in Utrecht.

De nieuwe Surinaamse koningin die uit het Zuiden van Nederland kwam kon heel goed koken en was een echte lekkerbek. Daarom werd zij ook wel koningin Lekkerbek genoemd. Zij had wel honderdduizenden recepten, en leerde het volk een goede kookkunst. Hierin was zij erg bedreven, en gaf nooit op. Een goed recept is de sleutel, zei zij altijd. Zij zag de kookkunst als een oorlog, en ze moesten wel, want oom Georgius zat nog steeds opgesloten. De strijd was nog niet gestreden. Er waren nog steeds bezette gebieden. Maar in ieder geval was het Bibelebense leger gekomen, en het Bibelebense leger zou niet meer vertrekken. Het geslacht Buis moest weer opgericht worden.

Soms moesten Joost en zijn koningin er even tussenuit, en dan gingen ze naar hun vakantie-huis in Amsterdam, in een flat. Dan nam meester Tulp altijd het bestuur van het land over. Dat kon hij erg goed. De nieuwe pap koning en pap koningin hielden er ook van om vaak bij mensen door het hele land te logeren. Dat hield het contact met het volk levendig. Dat was goed voor de onderlinge verstandhoudingen. Ja, Joost was een jongen die op dezelfde lijn als het volk stond, dichtbij de mensen. Zowel Joost als zijn koningin hadden beiden van de Bibelebense pap gegeten en werden dus niet meer ouder.

De indianen in het woeste Amerika aten rode pap. Hierdoor werden zij snel boos, en waren zij oorlogszuchtig. Het gaf hen nachtmerries, rode paarden, die zij bereden. Oerling sprak er wel eens over. Hij had hen afgeluisterd, en ze waren van plan in bootjes te komen om het Bibelebense Nederland te bezetten. Joost wist niet wat erger was : piraten of indianen. Joost zou in ieder geval op zijn hoede zijn.

Op een dag kwamen ze : met hun bootjes en hun rode paarden, de nachtmerries. Ze brachten storm met zich mee, waar de boswinden niet tegenop konden, en namen het Bibelebense Nederland in via Lelystad, het poortstadje aan de kust. Joost was in rep en roer, want nu zou het niet lang duren voordat ze in Utrecht zouden zijn. Joost en koningin Lekkerbek zouden in de eindeloze toren naar beneden gaan, onder de grond. Dat zou het veiligst zijn. Joost wilde het er niet op wagen met zulke woeste indianen. Hij nam zoveel spulletjes mee als hij nodig dacht te hebben, en ging naar de eindeloze toren waar koningin Lekkerbek hem al opwachtte.

"Drommels," riep Joost. "Die drommelse indianen." Ook meester Tulp zou meegaan in de eindeloze toren naar beneden. "Tegen storm kunnen we niet op," zei meester Tulp. Ook meester Tulp had een tas meegenomen. En daar kwam ook Oerling aan die zei dat ze snel moesten wezen. De indianen kwamen in een stormdrif af op Utrecht, en walsten alles plat. Alle drie renden ze met Oerling de trappen af. Joost durfde niet meer naar boven. Iets hield hem in een verlamme schrik. Nederland zou in de ketenen van het woeste Amerika komen, en iedereen moest zichzelf maar zien te redden. Joost kon zo geen pap koning zijn. Door de eindeloze toren kwamen ze weer onder de grond, in het onderaardse rijk, maar tot hun grote schrik waren daar de indianen ook al. Vurig reden ze daar op hun rode paarden, de nachtmerries. Ze moesten nog dieper, maar de indianen waren inmiddels al in de toren gekomen. "Rennen, jongens !" riep Oerling. "Ze komen achter ons aan !"

"Kun jij niets doen ?" riep Joost.

"Niemand kan tegen de rode pap op !" kraste Oerling.

"We zitten goed in de problemen," hijgde Joost. Ze gingen dieper en dieper, terwijl ze achter hen het gejoel van de indianen hoorden, en het gesuis van pijlen.

"We gaan eraan !" riep Joost.

Plotseling kwam er een wind die hen opnam, en sneller in de diepte begon te trekken over de trap naar beneden binnen de eindeloze toren. De wind ging sneller en sneller, maar zei dat ze achterna werden gezeten door stormen. Plotseling konden ze niet meer verder. Ze waren op de donkere grond terechtgekomen en keken recht in de ogen van woeste indianen op hun vurige paarden.

"Ik denk dat we verdwaald zijn," zei Joost.

Een indiaan stapte van zijn paard af. "U bent koning pap ?" vroeg de indiaan.

"Ja, dat ben ik," zei Joost. "Wat wilt u ?"

"Pap," zei de indiaan. "Wij willen wat van uw Bibelebouse pap."

"Om nooit oud te worden zeker," zei Joost.

"Precies," zei de indiaan, "om eeuwig te kunnen leven."

"Wat betaalt u ervoor?" vroeg Joost.

"Niets," zei de indiaan die zijn schouders optrok. "Wij bezetten immers uw land."

"Als ik het u geef, gaat u dan weg?" vroeg Joost.

"Natuurlijk niet," zei de indiaan. "Het is pas het begin. Zo kunnen wij het land beter besturen."

"Maar het is ons land," zei Joost.

"Nee," zei de indiaan. "U begrijpt er niets van. Nederland was eens van ons, maar piraten stalen het van ons weg, en hakten het los van Amerika. Het heeft toen eeuwen op de zee gedreven, en nu is het hier."

"Ik vind dat u vreemde verhalen vertelt," zei Joost. "Vind u dat zelf ook niet?"

De indiaan greep zijn tomahawk en sloeg met de achterkant van het bijltje op Joost zijn hoofd.
"Au!" zei Joost.

"Het is de waarheid," sprak de indiaan. "We hebben niets aan leugenaars. Je klinkt piraats. Geef op die pap. Wij willen eeuwig leven."

Joost was duizelig van de klap. Hij keek naar meester Tulp. "I... is het waar wat de indiaan zegt?" vroeg hij aan meester Tulp, stotterend.

"Ik denk het wel," zei meester Tulp. "Dat stond al in het lesboek van geschiedenis, maar daar waren we nog niet aan toe gekomen."

"D... dus Nederland was oorspronkelijk een deel van Amerika ?" vroeg Joost.

Meester Tulp knikte.

"Neemt u me niet kwalijk," zei Joost tegen de indiaan. "Neemt u zoveel Bibelebense pap als u wilt. Het wordt overal in Nederland gemaakt tegenwoordig."

"Maar hoe moeten we het maken ?" vroeg de indiaan. "Wij hebben alleen pap-poeder gevonden."

"Als u ons over de rode pap leert, dan leren wij u over de Bibelebense pap," zei Joost.

De rode pap bleek aan net zoveel regels onderhevig te zijn als de Bibelebense pap, anders zouden de groots mogelijke ongelukken kunnen gebeuren. Eens hadden piraten zelf een rode pap gemaakt, zonder zich aan de juiste voorschriften te houden, omdat ze die niet kenden. Zo hebben ze Nederland van Amerika kunnen losscheuren. Door de indianen werd deze vervalste rode pap de piraten pap genoemd, maar de piraten zelf noemden het de Bibelebense pap.

"Maar dat is helemaal de Bibelebense pap niet," zei Joost toen de indiaan het hem vertelde.

"Precies," zei de indiaan. "Dat wisten wij vanaf het begin. Wij waren in Nederland, toen het nog tot Amerika behoorde, al op zoek naar de Bibelebense pap. Het moest ergens diep onder de grond zijn."

"Wij hebben het gevonden," zei Joost. "We worden nooit oud."

"Alleen door de Bibelebense pap kan Nederland weer aangesloten worden aan Amerika," zei de indiaan.

"Hoe zal dat gaan ?" vroeg Lekkerbek.

"Als wij van de Bibelebouse pap eten en daardoor niet oud worden, dan kunnen wij de piraten voorgoed verslaan," zei de indiaan. "Alleen dan kan Nederland teruggedrijven tot Amerika."

"Wow," zei Joost. "Wij behoren tot Amerika."

Amerika was enorm groot, en Nederland begon in die dagen terug te drijven tot Amerika. Of dreef Amerika tot Nederland, of beiden ? Het leek wel alsof Amerika dreef tot Nederland. Het was wat meester Tulp beweerde. En de zee tussen Nederland en Amerika werd steeds kleiner en kleiner, totdat het een rivier was. Vanaf de dijken en vanaf Lelystad kon je Amerika gewoon in de verte zien. Het waren allemaal woeste bossen. De rivier tussen Nederland en Amerika werd de Bibelebouse rivier genoemd.

De rode pap, hoe werd die eigenlijk gemaakt ?

Allereerst ging het over de indiaanse vlieg die in de Amerikaanse bossen leefde. Deze vlieg bracht honingwebben voort, van een hele taaie witte stof. Hiervoor had de vlieg een honingklier. De witte stof zou dromen brengen, en moest vermengd worden met een rode poeder om er pap van te maken. De indiaanse vlieg, een Amerikaanse bosvlieg, was dus een soort droom-camera of droom-projector. Het ontmoeten van zo'n vlieg was niet zonder gevaren. Ze werden als gevaarlijk beschouwd. Sommige van die vliegen waren zwaar giftig. Ze waren bewapend met gifklieren. Daarom was het werken met de honing van de indiaanse vlieg, de witte stof, ook niet zonder gevaren, en moest men daarvoor naar school. Piraten gingen niet naar school. Die rommelden maar wat aan, en zo hadden zij Nederland eens gestolen van Amerika. Piraat was een ander woord voor spijbelaar. De indiaanse vlieg kwam nog veelvuldig voor in de Amerikaanse bossen, en zij werden door de indianen als heilig beschouwd. Zij gingen zorgvuldig met de indiaanse vliegen om.

Piraten joegen vaak op indiaanse vliegen. Een gevangen exemplaar was veel geld waard, vooral als ze gedroogd waren, maar ze werden dus ook veelvuldig gebruikt in boerderijen en fokkerijen, voor hun honing. Piraten maakten er drugs van, medicijnen en hadden hun eigen pappen. Ook werden de indiaanse vliegen zelf gebruikt als ingrediënt, alhoewel sommige soorten dodelijk waren. Niet alleen dodelijk als ze gegeten werden, maar sommigen konden ook dodelijke steken toebrengen. Er waren allerlei indiaanse soorten steekvliegen. Hierom was het zo dat niet alle piraten zich waagden aan de jacht op zulke insecten. Sommigen

hadden hier allerlei speciale pakken voor, maar de indiaanse vliegen waren gewiekst. Sommigen hadden zelfs angels die door metaal heen zouden kunnen steken. En die angels konden ook heel lang worden.

Sinds Amerika en Nederland alleen nog maar een rivier tussen hen in hadden, en daardoor eigenlijk weer bij elkaar hoorden, kwamen er ook steeds meer indiaanse vliegen in Nederland voor. In Nederland werden zij gezien als de bringers der dromen. Sommige indianen zagen de komst van de piraten als een boze droom veroorzaakt door de piraatse vlieg, een vliegenreis dat voornamelijk voorkwam op de zogeheten Piraatse eilanden van Piratië, maar anderen zeiden dat het was veroorzaakt door een hele speciale indiaanse vlieg genaamd de doktersvlieg. Het zou medicinaal zijn voor iets, als een antistof waarin een kleine hoeveelheid van het probleem zat, om zo de tegenpool op te wekken, het medicijn zelf. Het was dus een heel diagnostisch proces. De vele doktoren in Nederland begonnen zich te buigen over dit soort indianen-verhalen. Zo ook dokter Tulp, de broer van meester Tulp. Hij was heelmeester op het paleis sinds Joost en Lekkerbek dat hun intrede hadden gedaan.

Hij deed een uitgebreid onderzoek naar de indiaanse doktersvlieg, en ging over de Biblebonse rivier naar Amerika. Hij kwam tot de conclusie dat het inderdaad de doktersvlieg moest zijn geweest die alles aan had gericht. Tegelijkertijd kwam hij tot de conclusie dat ook de oplossing te vinden was in de doktersvlieg, en dat de Biblebonse pap dus een ingrediënt miste. De doktersvlieg was uiterst zeldzaam. Het was een beschermd soort, want er waren er nog maar een paar over. De indianen hadden hem verteld dat hij daarvoor naar het Turfwoud moest gaan aan de kust van Amerika. De laatste doktersvliegen zouden leven met de heks Komeini, die in de diepte van het Turfwoud woonde. Haar huis zou omgeven zijn door een ravijn, en over het ravijn zou het regenen met speren in plaats van gewone regen. Joost huiverde toen hij het verhaal hoorde, maar hij zou ook meegaan met dokter Tulp, samen met meester Tulp. Ook Joost zag het belang in van deze soort van indiaanse vliegen. Hij zou daarom meegaan voor het voortbestaan van Nederland en Amerika. Op een nacht gingen ze met een boot de Biblebonse rivier over, geleid door Oerling. Oerling zou aangeven waar ze ergens moesten stoppen. In het woud zou Oerling zeggen waar ongeveer de speren regen begon. Het was een algemeen gevaar waar ook de indianen goed van op de hoogte waren. Niet velen waagden zich daarom in het Turfwoud. Ook de heks Komeini was zeer gevreesd.

In de verte hoorden ze een stem krijzend als de bliksem. Het was de stem van heks Komeini. "Wie zijn jullie dat jullie tot mijn domein hebben durven komen?" krijste de heks. "Amerika is van mij, en daarom ook Nederland, en het geheim van de doktersvlieg is in mijn hand. Ik voel waar jullie voor komen. De laatste doktersvlieg zal sterven, en dan zal alles van mij zijn!"

Het gekrijs ging Joost door merg en been. Hij stond stokstijf, en durfde zich niet meer te bewegen. Oerling zei dat ze hier moesten stoppen, want hier zou ergens de sperenregen

beginnen. Die regen zou genadeloos zijn. De speren zouden door alles heengaan, zelfs door de botten. Het waren bottenspietsers, de wachters van de heks.

"Hoe komen we hier ooit doorheen ?" rilde Joost. "De heks weet al dat we zijn gekomen, en waar we voor gekomen zijn."

"Rustig blijven, Joost," zei Oerling. "Laten we nu naar de zijkant gaan, want we kunnen hier niet recht doorheen."

Na een tijdje lopen langs de zijkant van de sperenregen kwamen ze aan bij een diepe put. Hier moesten ze in. Oerling zou ze één voor één in de diepte brengen, want op de bodem van de diepe put zou een tunnel zijn die onder het ravijn door zou gaan. Joost zou eerst gaan. De put was heel diep, en het was een lange vliegtocht. Op sommige plaatsen was de put heel nauw, waarin Joost bijna vast kwam te zitten, maar gelukkig kwam hij er door. Even later stonden ook dokter Tulp en meester Tulp naast hem. Oerling zou als eerste de tunnel ingaan, en de anderen zouden hem volgen. Maar hier klonk de stem van de heks zelfs harder, als zware donder. "Ik weet wel dat jullie er zijn !" bulderde en krijste ze. Ze leek wel een dubbele stem te hebben, een zware en een hoge stem. Eén van de stemmen was heel laag, en er leken steeds meer stemmen bij te komen die allemaal hetzelfde zeiden. "Het zal jullie lijkenkist worden !" krijste, bulderde en gromde ze. "Ik heb nog hout nodig voor het vuur. Botten is ook goed, gespietste botten. Hmmm, en wat zullen jullie lekker smaken. Of ik voer jullie aan mijn visjes of varkentjes, of aan de laatste doktersvlieg die daarna zal sterven !" De heks gromde en kreunde als een wild dier. In de tunnel waren fakkels aan de wanden. Plotseling stond de heks voor hen in een zwarte mantel. Oerling vloog wat naar achteren, terwijl Joost een fakkel greep van de wand. "Laat ons erdoor heks. Amerika en Nederland is van de indianen, en wij zijn nu bevriend. Wij kennen de geschiedenis," zei Joost luid.

"Oh niks," zei de heks. "Jullie weten niets van de geschiedenis."

Er rolde bliksem over haar hand heen. "En nu, achteruit !" gilte ze. "Jullie zijn dwazen om jullie noodlot te tarten !"

"Wij gaan niet achteruit," zei dokter Tulp. "In naam van de wetenschap, laat ons erdoor !"

De heks begon te lachen. "Wetenschap ?" krijste ze. "Zeg, doe me een lol, en ga terug naar school. Wat weet jij van de wetenschap af, puntmuts ? Onder piraten zijn jullie opgegroeid, en

dan denken jullie alles even op je luie sloffen te weten ? Zeg, laat me niet lachen. Achteruit nu, dwazen, of je krijgt hier een lel van." De heks stak haar hand in de lucht, en de bliksem begon nog sneller op haar hand te tollen. "Achteruit nu, of ik begin mijn geduld te verliezen ! Moeder wacht thuis op jullie met pap !"

"Wij gaan niet achteruit !" riep Joost. "Ik ben de pap koning van Nederland, en wij hebben vriendschap gesloten met Amerika. Wij willen alles weten over de doktersvlieg die onze laatste redding zou zijn, om voor eens en altijd los te komen van de piraatse onderdrukking. Wij komen voor het missende ingrediënt van de Bibelebense pap !"

"Ach jongen," krijste de heks lachend en spottend. "Wat weet jij af van Bibelebense pap. Jullie zullen allen sterven, inclusief de piraten, en dan zullen de heksen overnemen."

"Genoeg heks !" riep meester Tulp, terwijl hij naar Oerling keek. "Wat nu ?" fluisterde hij hard naar Oerling.

"Wat nu, wat nu ?" riep de heks spottend. "Je weet het niet meer, hè, schoolmeestertje ? Dat is wat om met je mond vol tanden ineens te staan tegenover een echte heks. Wij weten veel meer dan jullie, jullie door piraten opgeleid tuig. Wat weten jullie van de geheimen van het bos en de ondergrond ? Helemaal niets."

Ineens spoot de bliksemstraal voort van haar hand. Ze had het gemunt op Oerling die net op tijd kon wegduiken. Joost vloog de heks aan, maar die kreeg direct een klap van de bliksem waardoor hij met een grote vaart tegen de wand werd geslingerd. Joost lag daar als dood op de grond. Oerling keek de heks aan. "Bitter oud mens," kraste hij. "Als je denkt zoveel te weten, waarom deel je je kennis dan niet ten gunste van het volk ?"

"Wat heb ik met het volk te maken !" krijste de heks. "Het volk is ten dode gedoemd. Waarom denk je dat ik zo diep in het Turfwoud woon ? Niemand kan hier komen. Ook jullie niet." En weer schoot er bliksem vanuit haar handen. Dit keer werd meester Tulp geraakt en tegen de wand geslingerd. Ook hij lag als dood op de grond. Opeens was er overal blauw vuur met bliksem rondom de heks, terwijl ze lachte. Toen was ze verdwenen. Dokter Tulp moest achteruit springen. Toen ontfermde hij zich over Joost en zijn broer. Met wat middeltjes kon hij ze even later weer op de been helpen.

"Zonder de Bibelebense pap zouden jullie dood zijn geweest," zei dokter Tulp.

"Wat nu ?" vroeg Joost.

Na een tijdje hoorden ze weer gekrijs, maar dit keer was het niet van de heks. Volgens Oerling en dokter Tulp was het het geluid van de doktersvlieg. "We moeten snel zijn," zei Oerling. Hij vloog voor hen uit dieper de tunnel in, terwijl de anderen hem volgden. Na een tijd kwamen ze uit de tunnel waar de bodem was van een andere put die omhoog liep. Oerling zou ze één voor één omhoog trekken uit de put. Na een tijdje stonden ze alledrie aan de overkant van het ravijn, dichtbij het huisje van de heks. Hier was het gekrijs nog wel harder. Het leek wel alsof de doktersvlieg tegen de heks krijste. Dichter en dichter kwamen ze bij het huisje. Plotseling zagen ze de vlieg in een glazen kooi, en de heks stond ervoor met haar rug naar hen toe.

"Ik weet wel dat jullie gekomen zijn !" krijste de heks, en draaide zich toen grommend om. De doktersvlieg spoot een soort gif tegen het glas aan, terwijl er rook van het glas afkwam.

"Waar ben je mee bezig, heks ?" riep Joost.

"Ga ik jou aan je neus hangen," zei de heks.

"Als je nou slim bent, heks, dan laat je ons even naar de doktersvlieg kijken voor de wetenschap," zei dokter Tulp. "Dat zou jou ook nog ten goede kunnen komen."

"Geen sprake van," krijste de heks. "De laatste doktersvlieg is van mij, en met de doktersvlieg sterven alle geheimen. Dan is het ook afgelopen met de Bibelebense pap."

Oerling keek de heks strak aan. "Vertel op, heks, wat wil je ons zeggen ? Wat weet jij van de geschiedenis wat wij niet weten ?" kraste Oerling.

"Dom," zei de heks. "Jullie zijn domoren, maar goed, luister goed wat ik zeg, want ik zeg het maar één keer. Amerika behoorde tot het land Heksië, maar het land ging grotendeels in de golven verloren. De doktersvlieg draagt hiervan de geheimen, maar ik zal het spoedig verpulveren om er een zalfje van te maken. Het zal mij alle macht schenken die ik begeer."

Joost bedacht zich geen moment en raapte een steen van de grond af om het tegen het glas van de kooi te gooien. Direct sprong het glas kapot en de doktersvlieg kwam vrij. "Wat doe je nou !" krijste de heks met een hoge en tegelijk lage stem, terwijl de doktersvlieg haar direct in het gezicht spoot met een witte gifstraal.

De heks krijste terwijl ze begon weg te smelten. "Stap achteruit !" riep Oerling. "Dat beest is levensgevaarlijk !" Direct renden ze naar achteren, terwijl ze naar de heks keken die wegsmolt. De doktersvlieg was woest als een dolle wesp, en probeerde Oerling te raken met een gifstraal. "Als hij ons raakt is het afgelopen !" riep Oerling, die net op tijd opzij kon vliegen. Een boom werd geraakt die direct wegsmolt.

"Zelfs de Biblebonse pap kan hier niet tegenop !" riep Oerling. "De vlieg heeft het ontbrekende ingrediënt."

De doktersvlieg was razend, en in de verte leken er meerdere doktersvliegen aan te komen. "Rennen !" riep Oerling. Ze renden richting het huisje van de heks, en gingen daar naar binnen. Snel deden ze de deur op slot. In het huisje van de heks tikten allerlei klokken door elkaar heen. De doktersvliegen begonnen op de ramen te tikken en te spuiten. Snel was het hele huisje omsingeld met de doktersvliegen.

Joost ging naar de boekenkast en begon door de vreemde boeken te bladeren. Het ging allemaal over doktersvliegen, en over het land Heksië wat eens was gezonken. Alleen Amerika, een deel van het reusachtige Heksië, werd niet door de golven verslonden. Buiten krijsten de doktersvliegen. Ze waren woedend.

Joost las ook nog wat anders. De doktersvlieg scheen naast de gifklier ook een belangrijke melkklier te hebben. De melk zou piratendodend zijn, net als het gif overigens. De melk zou een bepaalde stof in de hersenen uitdoven die de boze piratendroom zou aanmaken. Het was een onderdeel van de hersenwetenschap van de natuur.

Ook dokter Tulp en meester Tulp grepen een boek om te zoeken naar antwoorden. Er stonden hier vele bijzondere boeken over de natuur, maar ze waren in groot gevaar. "Vlug," zei Oerling. "Neem wat boeken mee, maar dan moeten we toch echt naar de kelder, want de heks gebruikte speciaal glas voor de kooi van de doktersvlieg, en de ramen van het huisje zullen het echt niet lang meer houden." Oerling vloog de gang op naar de kelderdeur, terwijl de anderen hem volgden met zoveel mogelijk boeken in hun armen. Over de trap van de kelder

gingen ze haastig naar beneden, de deur achter hen sluitende. Maar ook in de kelder waren de doktersvliegen al. "Ingesloten," kraste Oerling. Weer renden ze naar boven. Oerling vloog de trap op en opende de deur van de badkamer waar geen ramen in zaten, en wat in het midden van het huisje was. "Hier zijn we voorlopig veilig," kraste Oerling. Ook de anderen gingen naar binnen met de boeken.

"Ik vraag me af hoe we deze beesten moeten temmen," zei Joost. Ze waren alledrie druk met lezen, op zoek naar een oplossing, naar kennis.

"Hier staat wat," zei dokter Tulp. "De doktersvlieg, als drager van de geheimen van Heksië, geeft in het holst van de nacht in een bepaald uur rode melk vanuit een melkklier. Zo laadt de doktersvlieg zichzelf op, en geeft leven aan zichzelf. Niemand komt tot dit geheim, dan hen van de schat van Zuskus."

"Ik begrijp er niks van," zei meester Tulp. "En waar halen we de schat van Zuskus zo één, twee, drie vandaan ?"

"Dat staat er niet bij," zei dokter Tulp.

"Dan hebben we er niet veel aan," zei meester Tulp.

"Jawel," zei Oerling. "Alle beetjes helpen. Laten we de moed niet opgeven."

Inmiddels begonnen de doktersvliegen al op de badkamer deur te pikken. Ze waren het huisje dus al binnengekomen. Ze bonkten hard, en dan waren er kleine pauzes. Joost begon het benauwd te krijgen.

"Hier staat wat over de schat van Zuskus," zei Joost. "De schat van Zuskus is een piratenschat, ergens in Heksië. De heksen hebben het eens bemachtigd. Het kan geroepen worden door een rijmpje." Joost begon het rijmpje hardop te zeggen, en toen nog een keer. Een grote blauwe gestalte begon te verschijnen in de badkamer van het huisje van de heks. "Waarom hebt gij mij geroepen ?" zei de blauwe gestalte met een lage, trage en zware stem.

"Wie bent u ?" vroeg Joost die diep was geschrokken, maar ook verheugd was over de mogelijkheid dat ze nu eindelijk hulp zouden krijgen.

"Ik ben het spook van de schat van Zuskus," zei de blauwe, doorzichtige gestalte. "Die schat ligt diep op de zeebodem waar eerst Heksië lag. Alles is vergaan, behalve Amerika. Waarmee kan ik u van dienst zijn ?"

"Wij worden achterna gezeten door de doktersvliegen," zei Joost. "We hadden hun melk nodig, maar het is uit de hand gelopen."

"Nogal," zei meester Tulp.

"Goed dan," zei de blauwe gestalte. "Ik kan u dit zeggen : Ik ben een wind van de zee. Zonder zeewind zit het je niet mee. Ik ken alle geheimen van de doktersvliegen. Het is voor mij eenvoudig hen te temmen en weg te leiden waar ik maar wil. Zij zijn een gif tegen piraten en heksen en mogelijk ieders, maar in juist gebruik zijn zij ook een medicijn. Alleen een volleerd dokter kan hen de baas, een volleerd dokter zoals mij. Het is een waar gezegde je niet bezig te houden met de doktersvliegen, want zij zullen je zeker vernietigen, maar koop en leer het medicijn van mij."

"Weet u zeker dat u de doktersvliegen aankunt ?" vroeg Joost.

"Jazeker," sprak de blauwe gestalte. "Ik zal ze ver weg leiden, en dan zal ik terugkomen om jullie te helpen."

De blauwe gestalte opende de deur, en begon de zwerm doktersvliegen te omhullen, en toen mee te zuigen en blazen van de trap af, om zo met hen het huisje uit te gaan. Na een tijdje was de rust teruggekeerd. De blauwe gestalte had alle doktersvliegen geroepen om hem te volgen. Na een tijd kwam hij terug zonder de doktersvliegen. Hij begon toen honderduit te vertellen over de melk. "Een flesje zeewind is alles wat je nodig hebt," zei de blauwe gestalte. "Eén druppel per bord pap is alles wat je nodig hebt om de piraten weg te houden, en het flesje raakt nooit op, want het is immers zeewind, ziet u. Dat kan niet opraken. Dat groeit vanzelf, en vermenigvuldigt zichzelf wanneer het wil."

"Hoeveel kost het ?" vroeg Joost.

"Ach ja, de kosten," zei de blauwe gestalte, "het kost niks, en dat is heel wat. Ik bedoel ermee dat je goed de gebruiksaanwijzing moet lezen bij het flesje, en je aan de toegestane hoeveelheden moet houden, anders gaat alles verkeerd. Bij verkeerd gebruik komen er meer piraten dan je lief is, meer dan je ooit in je hele leven hebt gezien."

"Begrepen," zei Joost. Ieder van hen kreeg een flesje mee, en zo was het missende ingrediënt van de Bibelebense pap aangevuld. Met de zeewind in een flesje konden ze zo de laatste piraten uit Nederland verdrijven. Het Bibelebense leger kon nu eindelijk de gevangenis bestormen waar oom Georgius opgesloten zou zitten, maar ze vonden hem niet in zijn cel.

Joost wist dat er hekserij in het spel moest zijn. Er zou meer moeten gebeuren om oom Georgius vrij te zetten. De indianen hadden hem verteld dat er wel meer heksen in de Amerikaanse bossen woonden die met alle problemen rond de Bibelebense pap te maken hadden. Zo was er het Lattenwoud achter het Turfwoud. In het Lattenwoud groeiden er speren aan de bomen en in de bloemen, en in het midden van het woud waren de sperenvelden waar speren naast en achter elkaar in de grond waren gestoken. Als je zo'n speer zou aanraken, dan zou je sterven. Achter de velden gaat het woud verder en staat het grote huis van de heks Zwolle, die voortdurend rijmpjes opzegt. Ook de rijmpjes zijn dodelijk als je geen tegenrijmpjes kent. Het zijn zware toverspreuken.

Indianen vertelden over haar. Dat ze dan bijvoorbeeld zei tot een ieder die het door de sperenvelden heeft gehaald tot haar huis :

"Door de sperenvelden ben je heelhuids gekomen,

Maar zie, het zijn slechts bedriegelijke dromen,

Want door vele speren ben je geraakt,

En de illusie van leven is die hier de dienst uitmaakt."

En dan zou je zelf een tegenrijmpje moeten opzeggen, anders zou het vuur uit haar mond je verslinden :

"Oh heks, je denkt een ander te bedriegen,

Maar het is slechts tot jezelf liegen,

Want niemand kan die macht dragen dan die weet,

Dat alles wat hij de ander denkt aan te doen slechts aan zijn eigen hart vreet."

De rijmende heks van de dood werd zij wel genoemd. Alleen volleerde dichters zouden door haar domein heen kunnen komen. Maar hoe vaak had zij wel niet dichters gestrikt tot hun noodlot ? Want zij was een zeer gewiekste vrouw met vele truken. Hoeveel dichters had zij wel niet in haar macht gekregen ? Want zij had vele rijmpjes klaar, en ging door tot diep in de nacht, totdat zij in slaap vielen, en zij hen kon kooien. Ja, door haar rijmen werden zij bewaakt. Zij was de strik der tovenaren die door een verkeerd uitgesproken spreuk zichzelf betoverden. Zij wachtte altijd geduldig haar tijd af, totdat zij ergens een gaatje zag waardoor zij hen kon pakken, of hen kon laten struikelen. Zij draaide alles in hen om. Zo werden zij hun eigen grootste vijanden, totdat grote wroeging hen verscheurde. Zij was de strikkende dichteres van de hel, van een groot kwaad. Hier was geen Biblebonse pap tegen opgewassen. Zij lachte al die pap eters uit. De Biblebonse pap miste nog een ingrediënt. Nederland was nog steeds in de macht van de heksen.

Zij speelde woordspelletjes. Zij legde verbale valstrikken. Met gewiekste toverspreuken in een gladde, snelle, giftige tong, bond zij hen allen, en zo moesten zij allen van haar pap eten, gedwongen pap, heksenpap.

Ze mochten geen speren aanraken toen ze daar naartoe gingen. Ook moesten ze oppassen niet onder een boom door te lopen, want de speren vielen er zo uit. Ook moesten ze uit de buurt blijven van de bloemen, want ook door sprongen de speren zo uit. Joost ging er naartoe samen met dokter Tulp, meester Tulp en Oerling. Oerling ging zoals gewoonlijks voorop. Hij voelde vaak de gevaren haarscherp aan. Helemaal uitgeput kwamen ze aan bij het grote huis van heks Zwolle, waar ze al klaarstond om de meest gemene rijmpjes over hen uit te spreken. Ze zei de meest verschrikkelijke dingen over hen, en bespote hen in de rijmpjes, terwijl zij met tegenrijmpjes moesten komen. Oerling was hier gelukkig heel goed in, maar ze waren moe, en de heks ging maar door. Waar hield dit ergens op ?

Joost stond dichtbij haar, en zag dat ze een vreemd kettinkje om haar hals droeg. Met zijn laatste krachten boog hij snel voorover om het kettinkje te grijpen, en trok het met een ruk van haar hals af. De heks krijste. "Geef hier, dat is mijn rijmmacht !"

De heks kon niet meer rijmen, en begon weg te smelten in afschuwelijk gekrijs.

Ze gingen haar huis binnen om onderzoek te doen. Ze bladerden wat door haar boeken. Er stonden daar de meest vreemde rijmpjes in, die ze allemaal uit haar hoofd had geleerd. De boeken gingen over de zogenaamde rijmende planten. Achter haar huis konden ze die in haar door een hek omgeven tuin vinden. De planten krioelden daar als slangen, klaar om te worstelen en te wurgen. "Wat komen jullie doen?" krijsten de planten. Ze leken rusteloos. Joost vertelde het verhaal. De planten gaven toe dat zij haar al die rijmpjes hadden geleerd, en zij had die in boeken opgetekend.

"Waarom?" vroeg Joost.

"Rijmen zijn het leven," sprak een woest kronkelende zwarte plant. Hij schoof vlak voor het gezicht van Joost en Joost moest een paar stappen achteruit zetten. Toen begon de plant ook naar hen te rijmen, en al snel begonnen de andere planten ook rijmen op te zeggen, allemaal door elkaar heen. "De heks is dood," sprak Joost.

"Echt waar?" vroeg de zwarte plant. Joost knikte. Plotseling begonnen alle planten te juichen. "Die rotheks dwong ons te rijmen, altijd maar weer," sprak de plant. "Nooit was er tijd voor iets anders. We houden van rijmen, daar niet van, maar we houden ook van losse verhalen zonder rijmen."

"Jullie zijn vrij nu," zei Joost.

"Wat kunnen we voor u terugdoen?" vroegen de planten.

"Ik zoek naar een ontbrekend ingrediënt voor de Biblebonse pap wat hier zou moeten wezen," zei Joost.

"Wij zijn allen zeeplanten," zei de zwarte plant. "De heks bracht ons hier. Wij dragen het kruid met alle geheimen van het land Heksië, wat nu grotendeels op de zeebodem ligt. Wij moesten rijmen om deze geheimen verborgen te houden. Heus, je moet deze geheimen leren kennen om te begrijpen wat er met je land aan de gang is. De geschiedenis van Heksië is de sleutel van de Biblebonse pap. Wij hebben het ontbrekende sleutel ingrediënt."

Dokter Tulp, meester Tulp en Joost bekeken de planten, en zagen het kruid ertussen. Het groeide overal, en ze moesten het in zakken verzamelen. Ook legden de planten hen uit hoe ze het moesten gebruiken in de pap.

In het Zeewoud achter het Lattenwoud leefde Sylva, de zeeheks. Alhoewel het een gewoon bos was waren er hier zeeplanten, vliegende vissen en vissen met poten die aan en in rivieren leefden. Sylva was de ergst mogelijke opgemaakte heks, met de meeste sieraden. Hier waren sieraden op sieraden gelegd. Alles lag er dik bovenop. Sylva was een lopend sieraad. Ze woonde in een soort tempel, met grottenstelsels van trappen en tunnels. De meest verschrikkelijke roofdieren bewaakten haar tempel, en vaak ging ze in lange gewaden helemaal bedekt met sieraden trage wandelingen maken door de tempeltuinen. Ook zij droeg de geheimen van het gezonken Heksië. Zij had grote maaimachines om alles wat leefde te oogsten, bloemen en planten. Die moesten aan haar geofferd worden. Zij waande haarzelf de heksengodin van Heksië. Zij diende haarzelf. Eens moest zij baren, en zelfs het kind wat zij baarde moest aan haar geofferd worden. Zij gooide het kind in het water. Zij was de heksenkoningin. Ook vissen moesten er aan haar geofferd worden, en allerlei soorten andere dieren. Zij leefde van de dood. Overal in het Zeewoud stonden haar boskerken, maar niemand kwam daar. Indianen bleven ver van hen vandaan. Het was Sylva de zeeheks die Heksië had laten zinken als een offer aan haar. Alleen Amerika bleef nog boven water, opdat zij daar zou wonen en tronen.

Zij hield van de eenzaamheid, en van het eten en drinken van gif. Het gaf haar macht. Maar ze begon oud te worden, en ook was ze op zoek naar de Biblebonse pap. Ook was ze bijna blind.

Haar werkers waren onzichtbaar, de machten van de natuur, en de bomen en planten die haar dienden. Zij moesten voor haar een trage duivelse dans opvoeren, opdat alles platgemaaid zou worden, tot een offer aan haar. Zij was het geheim van de muntstruik. Haar soldaten zond zij tot de uiteinden om haar oogsten binnen te halen, tot offer aan haar. Zij klopten op hoge deuren, en vroegen om kind en dieren offers. Geen medelij hadden zij. Haar soldaten waren religieus, als een dekmantel van haar kwaad. De lamp van het witte geweld werd bedekt door haar mantel. Zij was een schoonprater, waarvoor zij de kunsten van de literatuur gebruikte. Een liturgie was altijd haar excuus. Zij hield ervan bij nacht over kerkhoven te dwalen. Zij had lange kanonnen van de natuur op haar muren. Ja, zij gebruikte de natuur te pas en te onpas. Ook door de natuur praatte zij alles goed. De natuur was haar excuus. "Het is de natuur," zei zij dan, en : "Het staat geschreven." Boeken waren haar liefhebberij. Zij had bibliotheken vol, allemaal door haarzelf geschreven, door de eeuwen heen, maar zij begon oud te worden, heel oud. Zij was op zoek naar de Biblebonse pap.

Zij bewaakte het diepzee kruid van Jonas, een kruid waardoor je met alles en iedereen kon communiceren. Het zou veel misverstanden en gemis uit de weg kunnen ruimen. Maar het kruid was ook vervloekt. Een ieder die van het kruid nam, leefde niet lang. Deze vloek zou

alleen opgeheven kunnen worden als het kruid toegevoegd zou worden aan de Bibelebouse pap als ingrediënt. Toen Joost, dokter Tulp en meester Tulp de heks bezochten keken ze hun ogen uit in de wondere wereld van het Zeewoud. Het was als diepzee natuur, maar gewoon in het bos, boven de grond. Ze waren verbaasd en verwonderd door de pracht van deze natuur, en zelfs de vele boskerken waren een stuk adembenemende natuurkunst. Maar ze konden wel begrijpen waarom al deze plaatsen zo verlaten waren. Ze vonden de heks dolend op een kerkhof. Toen ze hen zag barstte ze in snikken uit. "Eindelijk hebben jullie mij gevonden !" riep ze, en rende op hen af.

"Ik ruik Bibelebouse pap !" krijste ze. "Zijn jullie van de Bibelebouse pap waar ik al zo lang naar op zoek ben ?"

Joost, dokter Tulp en meester Tulp keken haar verbaasd aan. "Heus, ik wil mijn leven beteren," snikte de heks. "Als ik maar van de Bibelebouse pap kan nemen. Al is het maar één hapje."

"Zeg heks," zei Joost, "hoe weten wij dat het waar is dat u uw leven wil beteren ?"

"Jullie mogen alles hebben, mijn gehele rijk," snikte de heks. "Als ik maar met jullie meemag. Ik ben zat van dit leven, dit eenzame, slechte leven. Heel mijn leven ben ik een slechte heks geweest, en het heeft mij geen goed gebracht."

Joost deed een stap achteruit, want de heks wilde haar omhelzen. Oerling bleef tussen hen en de heks invliegen. "Vertrouw haar niet," kraste Oerling. "Laat haar je niet aanraken."

De heks begon nog harder te snikken. "Jullie begrijpen mij niet. Ik wil echt veranderen. Ik zal jullie alles geven."

"Maak dat je wekomt, heks," kraste Oerling. "Je bent vol truken, daar sta je om bekend."

De heks begon te veranderen in een enorme zwarte zeedraak. "Goed !" krijste ze. "Ik weet waar jullie voor komen, maar jullie krijgen het niet."

Oh kruid wat op de zeebodem woont,
Waardoor alle dingen spreken, maar horen doen ze het niet,
Zo leeft een ieder eenzaam en in misverstand,
Het kruid ver weg van hun land,
Zo leven zij in groot verdriet, alle dagen weer,
Een ieder die het kruid dan vindt,
Zal slechts kort leven, doch bemind,
Het kruid van Jonas in diepe zee,
Een offer voor mij, het nam zovelen mee,
Maar nooit kunnen zij ervan vertellen,
Zij leven slechts in zeebellen,
Het kruid van Jonas doet hen horen,
Maar spreken kunnen zij niet lang,
Zij zijn hopeloos verloren."

Zij hadden goed door hoe gevaarlijk dat kruid was. De heks vertrok weer. Ze hadden haar in een verschrikkelijke gedaante gezien. Oerling vloog vooruit, en zij volgden hem naar de tempel van de heks. Er stond een jongetje met een teddybeertje hangend aan zijn hand. Het jongetje had een pyama aan. "Hallo, wie ben jij?" vroeg Joost. "Dat moet Jonas zijn," zei dokter Tulp.

"I ... ik ben Jonas," zei het jongetje stotterend.

"Waarom ben je hier, kleine jongen?" vroeg meester Tulp.

"I ... ik weet het niet," zei het jongetje. "Ik moet hier altijd staan."

"Van wie ?" vroeg Joost.

"Van de heks," zei het jongetje.

"En wat moet je doen voor haar ?" vroeg Joost.

Toen rende het jongetje naar binnen in de tempel.

"Vreemd," zei Joost.

Toen hoorden ze een zachte vrouwenstem zingen :

"Eens, zoveel jaren geleden, ik weet het niet meer,
Kwam er een ridder, met een piraat en een heer,
Zij dobbelden om mijn kleren, en zo stond ik daar naakt,
De avond viel, en snel had de slaap hen aangeraakt,
Een slaap zo dodelijk en stil,
Zij hadden van het kruid van Jonas gegeten,
Hun lichamen na een golf van warmte zo koud en zo kil,
Zoek je wat plezier in de herberg voor vier, drie of twee,
Het is slechts van korte duur, olé, olé."

"Het is hier zeker vreemd," zei dokter Tulp.

Langzaam en voorzichtig gingen ze de tempel binnen, Oerling voorop.

Maar daar kwam het jongetje weer aanrennen, en begon hen te slaan en te schoppen.

"Mijn moeder wil niet dat jullie komen," zei hij.

"Wie is je moeder ?" vroeg Joost.

"Gaat je niks aan," zei het jongetje zacht. Ze konden het bijna niet horen.

"We komen voor het kruid, jongetje," zei dokter Tulp. "Het kruid van Jonas."

"Mijn moeder zegt dat het te gevaarlijk is," zei Jonas.

"Dat weten we," zei dokter Tulp, "en daarom is het beter dat we het kruid bestuderen en onschadelijk maken."

"Het heeft een bedoeling," zei het jongetje. "Het is de wachter van de heks. Mijn moeder heeft het voor haar gemaakt."

"De heks is slecht en gevaarlijk. We kunnen haar niet vertrouwen, jongetje" zei meester Tulp.

"Nietwaar !" riep het jongetje, terwijl hij weer begon te stompen en te slaan. Ook begon hij te knijpen.

"Wil je dat laten, jongetje ?" zei meester Tulp.

"Nee, jullie moeten weg !" riep het jongetje. Ineens kwam er een indiaanse vrouw aanlopen.

"Hoe kan ik u helpen," zei ze zacht, terwijl ze zich over het jongetje ontfermde.

Joost vertelde het verhaal. De vrouw glimlachte. "Ik kan u daaraan niet helpen," zei ze. "Het is de wachter van de heks. Zij heeft u al een aanbod gedaan in ruil voor de Biblebonse pap."

"Wij onderhandelen niet met heksen die vol truken zijn," zei dokter Tulp.

"Dan moet u het zelf weten," zei de vrouw, en liep met het jongetje weer weg.

Er waren verschillende gangen in het grottenstelsel van de tempel. Ze gingen één van de gangen binnen. Oerling ging voorop. Weer hoorden ze gezang van een zachte vrouwenstem :

"Weet je wel, heb je het al gehoord,

Zij kunnen niet meer spreken,

Eens hebben zij van het kruid genomen,

Het kruid van Jonas in de diepte van de zee,

Waar zijn nu hun dromen ?"

Toen vaagde het gezang weer weg. "Het spookt hier goed," zei dokter Tulp.

Toen hoorde ze een krassende stem zingen :

"Weet je het al, weet je het al,

Snoep verkoopt zeer goed,

Maar goed gezelschap veel beter,

En als je dan mens en dier kunt verstaan,

Dan heb je van het kruid van Jonas gegeten,

Het is snel met je gedaan."

De gang leidde naar een grotere grot waar ze een heks in een zwart gewaad in een ketel zagen roeren.

Toen kraste ze verder, zingend : "Het kruid van Jonas, het kruid wat zoveel leven gaf, en dan de dood,

Het kruid van Jonas, zoveel helden vonden het, en vonden nooit de weg terug,

Het kruid van Jonas, een doodlopende weg van zoveel geluk, en dan slechts tranen,

De wachter van de heks, de wachter van haar krater,

Het kruid van Jonas, als een vulkaan, als een lopend vuurtje,

Het geheim van de zee voor eeuwig.

Het kruid van Jonas, dat kleine kind,

Dat kleine aapje, je sterft altijd bemind,

Het liefdesvuur gaat altijd snel,

Je bent afgebrand voordat je het weet,

Slechts brandhout voor de hel."

Ze stonden met open mond naar de heks aan de grote ketel te kijken. Er kwam een mysterieuze rook uit de ketel. Hier werd waarschijnlijk het kruid van Jonas gekookt en gebrouwen.

"We hebben maar heel iets nodig," fluisterde dokter Tulp, "en vooral niets eten of drinken hier."

Aan de zijanten van de grot waarin de heks stond groeide vreemd kruid. Ook stonden er wat dozen met het kruid erin. "Zullen we het erop wagen ?" vroeg Joost. Plotseling vloog Oerling naar binnen, en greep met zijn snavel wat kruid uit een doos, en vloog toen weer terug. De heks draaide zich ineens naar hen toe. "Blijf staan waar je staat !" riep ze. "Iemand heeft van het kruid genomen !" Ze haalde haar grote lepel uit de ketel en riep : "Dan zullen jullie het eten ook !" Ze richtte haar grote lepel op hen. "Kom hier, dan zul je eten wat je zo graag wilde. Dan zul je eten wat je stal !"

Ze zetten het toen op een rennen. Ze renden terug de gang door, maar het leek wel alsof de gang veranderd was, en ze kwamen alleen maar in andere gangen terecht. "Als ratten in de val !" hoorde ze de heks roepen. Ergens op een gang was een deur die ze opendeden. Ze keken ineens recht in het gezicht van een man met een plat hoekig oranje-geel achtig petje op waar aan de voorkant een klein kwastje hing. "Tokijn is de naam," zei hij. "Jullie hebben het kruid gevonden, en niet gegeten. Dat komt niet vaak voor." Hij begon heel snel te praten, en ging toen steeds langzamer. "Luister," zei hij, terwijl zijn stem was als het golven van de zee. "Eet het niet. Alleen als ingrediënt in de Bibelebense pap is het veilig. Ik was een gevangene van de heks, maar jullie hebben mij gevonden. Ik kan jullie helpen. Het is een duivel, die heks. Jullie komen op het juiste moment."

"Wie zijn Jonas en zijn indiaanse moeder ?" vroeg Joost.

"Dat zul je wel zien," zei Tokijn geheimzinnig. "Wat nu belangrijk is, is dat we door de gangen gaan. Ik ken de weg," zei Tokijn. Ze gingen de gang weer op. Tokijn had een lange, dunne mantel aan wat ook oranje-geel achtig was, en hij droeg pantoffels.

"Jonas !" riep hij. "Er is bezoek !"

Daar kwam Jonas al aanrennen. "I ... ik ken hen," stotterde Jonas. "Ze zijn niet aardig. Ze komen het kruid stelen."

"Welnee, Jonas," zei Tokijn. "Ze komen het kruid onschadelijk maken. Heus, het is het beste voor ons allemaal."

"W... wij houden van het kruid," zei het jongetje. "Het is mijn kruid. Mamma heeft het voor mij gemaakt."

"Moet je opletten," zei Tokijn, die even met zijn vingers knipte. Het jongetje viel direct in een diepe slaap. Toen kwam ook de indiaanse vrouw aanlopen. "Wat heb je gedaan, Tokijn ?" vroeg ze zacht.

"Zing dat mooie lied eens wat je laatst voor mij hebt gezongen," zei Tokijn.

"Oh, Tokijn," zei ze ineens heel verlegen. "Dat kan ik hier niet doen."

"Toe nou," zei Tokijn, "het is zo'n mooi lied. Iedereen moet dat horen."

Toen begon de indiaanse vrouw te zingen, zo mooi. Het ging over het indiaanse kruid van Jonas.

Het was een kruid wat groeide op de zeebodem, een kruid wat in het hoofd van Jonas groeide,

Wat verhalen vertelde, indiaanse verhalen, om het jongetje ergens tegen te beveiligen.

Het jongetje had die verhalen zelf gemaakt, onder invloed van het kruid.

Hij mocht het kruid niet eten. Hij hield van het kruid. Hij sprak met het kruid.

Het leefde in zijn hoofd. Het was zijn wachter. Het suste hem altijd in slaap.

Plotseling greep de vrouw naar haar buik en stopte met zingen.

"We moeten hier weg, Tokijn," zei ze kreunend van de pijn. "Er is iets goed mis."

"De betovering wordt verbroken," zei Tokijn. "De Biblebonse pap koning is gekomen."

Een woeste zwarte zeedraak kwam in de verte op hen af, maar de gangen begonnen te draaien en ketsten de zeedraak af. De zeedraak krijste verschrikkelijk.

"We hebben niet veel tijd," zei Tokijn. "Kom mee," zei hij, terwijl hij even in zijn vingers knipte. Ook de indiaanse vrouw viel op de grond in slaap. "Het waren de verschillende gedaantes van de heks," fluisterde Tokijn. "Nu moeten we hier zo snel mogelijk weg." Het leek wel alsof er een aardbeving plaatsvond. "Kom nog eens terug op een beter moment !" werd er geroepen. Toen stonden ze ineens allemaal buiten de tempel met Tokijn. "Ik kan wel een beetje toveren," glimlachte Tokijn. Overal begon het Zeewoud om hen heen vlam te vatten. "Rennen," zei Tokijn. "We moeten zo snel mogelijk het Zeewoud uit. Tokijn kende wel een korte weg. Ze volgden hem, en met wat magische truken waren ze snel uit het bos.

Achter hen was een enorm krijsend vuur wat als een woesteling om zich heengreep. Ze wisten niet hoe snel ze in de rivier moesten komen. Amerika stond in brand. Voor hoe ver wisten ze niet, maar Tokijn zei dat het alleen de heksenwouden betrof, niet het indiaanse gebied. Ze vonden een bootje waarmee ze zo snel mogelijk de Bibelebense rivier overgingen. Terug naar Nederland. Oerling had het kruid van Jonas goed vast tussen zijn snavel.

Toen ze in Utrecht op het paleis waren aangekomen onderwierp dokter Tulp het kruid direct aan een onderzoek. Het was een zaaddragend kruid, waarmee ze meer van het kruid konden kweken. Dit gebeurde in kassen van speciaal glas. De Bibelebense pap werd zo tot een middel waardoor mensen elkaar beter konden verstaan, en ook dieren en planten.

Hoofdstuk 3. De Bostrein

Lotus Koek was de kannibalen koning van het land Chagerijnië wat onder Suriname, het Zuiden van Nederland lag. Hij woonde op de Kanarische eilanden, wat eilanden in het centrale bosmeer van het bos. Rondom het meer lag een enorm bos, en rondom het bos waren huizen gebouwd. De inwoners van dit land waren, zoals de naam al doet vermoeden, enorm chagerijnig, en niemand wist waarom. Lotus Koek zelf was echter de vrolijkheid zelve. En zoals de inwoners van het land Chagerijnië enorm gierig en ongastvrij waren, zo was Lotus Koek de gulheid zelve, en enorm gastvrij. Altijd deelde hij taartjes uit en snoep, of hij liet het

uitdelen. De Chagerijnen, zoals de inwoners van Chagerijnië genoemd werden, hadden daar nooit veel belang in. Zij wisten immers dat hun koning een kannibaal was, en dat was wettelijk zo bepaald dat dit toegestaan was. Daarom zorgden de Chagerijnen ervoor zo dun mogelijk te blijven. Zij die hier niet meer tegen konden gingen dikwijls de rivier over die tussen de huizen en het bos inlag, om zo zelf een kannibaal te worden, maar dit liep niet altijd goed af.

Het land Chagerijnië was onderdeel van een veel groter gebied, genaamd Kannibalië. Joost had hier veel over gehoord en wilde hier iets aan doen. Op een dag ging hij samen met dokter Tulp, meester Tulp, Tokijn en Oerling naar het land toe. Hij moest hiervoor helemaal de Surinaamse grens van Zuid Nederland over. Dit was een zwaar bewaakte grens, ook door de Chagerijnen. De Chagerijnen hadden er niks mee te maken dat hij de Bibelebense pap koning van Nederland was. Joost en de anderen moesten streng onderzocht worden door de Chagerijnen voordat ze het land binnen konden gaan. De Chagerijnen lieten hen duidelijk merken dat ze niet welkom waren. Van de Bibelebense pap hadden ze nog nooit gehoord, en ze hadden er ook geen interesse in. Toch mochten ze na lang praten erdoor. Ze kwamen eerst in de woonwijken. De straten hadden hier allemaal vreemde namen, vaak verbonden aan voedsel. De Chagerijnen zelf bleken hier niet blij over te zijn. Overal liepen ze rond met chagerijnige gezichten, en er werd niet gegroet. Oerling ging voorop, en leidde hen door de vele woonwijkjes naar de rivier die tussen de huizen en het bos inlag. De rivier werd genoemd : de Kannibaalse rivier. Met een bootje zijn ze die overgestoken, want er waren geen bruggen. Zo kwamen ze in het bos aan. Er hing hier een zoetige geur. Van achter de bomen kwamen bakkers tevoorschijn met schalen vol taartjes. Die werden aan hen aangeboden, maar ze wisten natuurlijk dat ze daar niets van moesten eten. Gelukkig werd het niet opgedrongen. Dieper in het bos kwamen ze uiteindelijk aan bij een meer. In dit meer moesten zich de Kanarische eilanden bevinden waar kannibalen koning Lotus Koek zou wonen.

Weer namen ze een bootje om het meer op te gaan. Het was een groot meer. Ze hadden allemaal een peddel waarmee ze vooruit kwamen. Alles ging tamelijk rustig. Ze kwamen bij een eerste eiland aan. Plotseling sprong er een woeste dikke man uit de struiken, en rende op hen af met een pollepel. Hij was woest in de zin dat hij een botje door zijn neus had, en botjes in zijn haar. Ook waren zijn sieraden gemaakt van botjes. Hij had grote ogen, en zijn huid was donker. Hier en daar waren strepen verf. Verder was hij heel vriendelijk, en gastvrij. Het bleek kannibalen koning Lotus Koek te zijn.

"Waar zijn de anderen ?" vroeg Joost.

"De hort op," lachte hij. "Welkom op de Kanarische eilanden," zei hij met een vreemd accent. "En ik ben kannibalen koning Lotus Koek."

"En kannibalisme is hier wettig ?" vroeg Joost.

"Uiteraard," zei de kannibalen koning. "Het staat in het wetboek, gekerfd in een boom. Wat wil je nog meer ?"

"Ja, ik vind het niet zo netjes," zei Joost.

"Wij eten verder heel netjes," zei de kannibalen koning. "Zin in een taartje, snoep of koeken ?"

Joost en de anderen schudden hun hoofd. "Begrijpelijk," zei de kannibalen koning. "Zeer begrijpelijk zelfs. Ik was eens ook zo, maar nu heb ik alle trossen los."

"Uw burgers zijn chagerijnig ?" vroeg Joost.

"Ja, heel chagerijnig," zei de kannibalen koning. "Dat moet wel, hè ?"

"Waarom ?" vroeg Joost.

"Nou, anders eh ... anders ... Niet van die moeilijke vragen stellen," lachte de kannibalen koning vriendelijk, terwijl hij Joost op zijn schouder klopte. Toen sloeg hij een arm om Joost heen. Joost schudde zichzelf weer los.

"Ik vind het maar vreemd," zei Joost. "Moet ik dit zomaar normaal vinden ?"

"Het is onze aard," zei de kannibalen koning vriendelijk. "Het zit in ons bloed. Wij hebben met alles bijbedoelingen. Daar leven we van."

"Nou, ik vind het niet zo lekker," zei Joost.

"Ach, het went wel," zei de kannibalen koning sussend.

"Hoe bent u zo geworden eigenlijk ?" vroeg dokter Tulp. "Heel eigenaardig, heel eigenaardig."

"Ik ben zo geboren," zei de kannibalen koning. "Zo ben ik altijd al geweest. Ik was altijd al een gulle gever, en de beloning zit erin als ze het aannemen."

"Dan beloont u uzelf ?" vroeg Joost.

"Jazeker," zei de kannibalen koning. "Wie eens wat aanneemt, zal ook wel meerdere dingen aannemen, als het bevalt, nietwaar ? Ik kan dan een heleboel proberen. Lukt het ene niet, dan lukt het andere wel."

"Dus u ziet mensen gewoon als een stuk vlees ?" vroeg Joost. "Ons ook ?"

"Ja, natuurlijk," zei de kannibalen koning vriendelijk als altijd. "Het is helemaal niks om je voor te schamen of verlegen over te doen. Iedereen is gemaakt van vlees, en vlees is er om gegeten te worden, om genoten te worden."

"Ik ben het er niet mee eens," zei Joost. "Je rooft zo het leven van iemand anders voor je eigen gulzigheid."

"Ach nee," zei de kannibaalse koning. "Zo moet je dat niet zien. Kip is zo gezond als mensenvlees. Waarom zou je daar niet van mogen genieten," terwijl hij op Oerling wees. "U moet weten : Een kip is een kip. Zo is het dier gemaakt."

"Het is een duif," zei Joost, "en het heeft van de Biblebonse pap gegeten."

"Biebele wattus ?" vroeg de kannibalen koning.

"De Bibelebouse pap, waar je nooit oud van wordt," zei Joost. "Dan kun je eeuwig leven."

"Wie zit daar nou op te wachten om eeuwig te leven ?" vroeg de kannibalen koning vriendelijk, met een brede glimlach. "Dat is toch niks aan ? Dat is toch saai ? Nee, de dood hoort bij het leven, om het leven op smaak te maken. Wat is vuur zonder ijs, en wat is water zonder lucht ?"

"U begrijpt het niet," zei Joost. "De Bibelebouse pap is er om een mensenleven en dierenleven beter te maken, en ook het plantenleven, de bomen, de struiken, de planten, alles."

De kannibalen koning begon te lachen. "Ik heb het goed naar mijn zin, jongen. Ik eet liever een kippenboutje of een mensenarm of been dan saai pap."

"Saai pap ?" vroeg Joost. "Werkelijk, u kent de Bibelebouse pap nog niet. Uw lief en vriendelijk gedoe komt heel ongeloofwaardig over, onbetrouwbaar."

De kannibalen koning begon steeds zachter en liever te praten, maar Joost trapte er niet in. "Jullie zijn van harte welkom," lachte de kannibalen koning vriendelijk. "Ook al hebben wij totaal verschillende ideeën. Vrede is heel wat waard, vind je niet ? Ik zal een hut speciaal voor u laten klaarmaken. Ik zal ervoor zorgen dat u op uw wenken bedient wordt."

"Ach laat maar," zei Joost. "Het is niet nodig."

De kannibalen koning was verder totaal niet opdringerig, maar dat had natuurlijk een reden. Na een tijdje stond hij voor hen met een mes, en vroeg wie van hen het eerste eraan wilde gaan. Nooit hadden ze gedacht dat kannibalen zo beleefd konden zijn.

"Doet u dat mes maar weer weg," zei meester Tulp. "Niemand van ons is daar voor gekomen." De kannibalen koning was de vriendelijkheid en gastvrijheid zelve, en legde het mes weer weg. "Zoals u wilt," zei de kannibalen koning. "Het is allemaal voor uw plezier. De gast is koning."

Toen de andere kannibalen terugkwamen was de sfeer ineens heel anders. Zij waren veel ruiger, en veel chagerijniger. "Waarom zijn die toeristen nog niet in de ketel?" vroegen ze.

"Het zijn onze gasten," zei de kannibalen koning. "En dat had ik aangeboden, maar dat wilden ze nog niet. De gast is koning natuurlijk. Het mag hen aan niets ontbreken, en hen mag ook niets opgedrongen worden."

"Ja, maar we hebben voedsel nodig," zei de kannibaal. "Laten ze opschieten."

"Ze hebben inderdaad voedsel nodig," zei de kannibalen koning. "Heel attent dat je dat hebt opgemerkt. Ik heb ze wat fruit aangeboden, maar ze hadden nog geen honger. Ik ben trots op zo'n zorgzame onderdaan als jij. Niemand kan aan jou tippen."

De kannibaal begon te grommen, en trok een mes. "Nog even en ik rijg ze zelf aan het mes."

De kannibalen koning keek hem vriendelijk aan. "Ga je maar even wassen. Dat zal je goed doen. Dat zal de honger wel stillen. En dan kun je daarna een pruimpje eten misschien."

"Ik eet geen pruimpjes!" bulderde de kannibaal. "Bij Lazarus! Ik heb mensenvlees nodig!" Toen rende hij boos en stampvoetend weg.

"Wie is Lazarus?" vroeg Joost.

"Oh, Lazarus is een zaadboom die wij vereren," zei de kannibalen koning vriendelijk.

"Wat doet het zaad ?" vroeg dokter Tulp.

"Het zaad is als een stuifmeel wat zich in de lucht vermengt en in de wind," zei de kannibalen koning, "en het maakt mensen nieuwsgierig. Ook maakt het mensen gewillig. Zonder de Lazarus boom zouden wij niet kunnen leven."

"Ik ben blij dat ik nog niets gegeten of gedronken heb hier," fluisterde Joost naar meester Tulp die naast hem stond.

"Zijn er nog meer bomen die u vereert ?" vroeg dokter Tulp.

"Nee," zei de kannibalen koning.

"Mag ik vragen," zei Joost, "U zei het zaad van de Lazarus boom maakt gewillig. Gewillig tot wie ?"

"De heks van Kannibalië waartoe dit eenvoudige land behoort," zei de kannibalen koning vriendelijk. "Zij woont in het Lazarus woud achter het land Chagerijnië."

"Dan heeft die heks u vast zo vriendelijk en week gemaakt door het Lazarus zaad," zei Joost. "Oh ja," zei de kannibalen koning. "Zij is een zoet mens. Zij wordt weleens de snoep heks genoemd."

Daar de heks van Kannibalië onder de grond woonde zouden ze onder de grond gaan met een bootje door het ondergrondse rivierengebied onder Chagerijnië tot onder het Lazarus woud. Natuurlijk wilden ze deze heks bezoeken, ter bevordering van de Bibelebense pap. Het werd een lange reis onder de grond in een bootje, totdat ze bij het domein van de heks van Kannibalië waren gekomen in de diepte van het Lazarus woud. Haar ondergrondse rijk was ook zoetig, met bloemen in allerlei kleuren, bijna betoverend. Zelfs het rivierwier was kleurig. Het water was hier zeer helder. Ze konden er vanuit het bootje gewoon doorheen kijken. Er zwommen hier ook wonderlijke vissen, oranje met felle strepen, blauw, geel, en hele kleine groenen. Verderop waren er weer andere soorten, groter en met donkere kleuren. Dikwijls hadden ze gepulde lippen. De natuur was prachtig hier. Ze kwamen aan bij een dichte heg waar een opening was. Hier gingen ze het bootje uit en gingen door de opening van de heg.

Ze kwamen over een lang tuinpad in een grottengang terecht. De grottengang liep uit op een veldje waar een soort kruidig graan groeide. Achter het veldje waren nog wat bomen. Er was wat rook, maar ze wisten niet waar het vandaan kwam. Achter de bomen was een soort vallei, wat ook weer overliep in een bos. Ze kwamen aan in een bosdorpje. Overal waren er oude bosgebouwen waarin kinderen woonden. De kinderen ontvingen hen hartelijk, en ze deden hun verhaal.

"Oh, de paarse heks ?" vroeg één van de kinderen. "Want dat is degene die Kannibalië bestuurt, dit hele gebied."

"Ik wist niet dat ze de paarse heks was," zei Joost. "De kannibalen koning van Chagerijnië noemde haar de snoep heks."

"Ja, dat is dezelfde," zei het kind.

"En ze is zoet ?" vroeg Joost.

"Ja," zei het kind. "Ze komt vaak in haar paarse gewaad om ons snoep te brengen en speelgoed. Ze zorgt goed voor ons."

"Hoe vaak gebeurt dat ?" vroeg dokter Tulp.

"Meestal op feestdagen," zei het kind.

"Dankzij haar kunnen we hier leven," zei een ander kind. "Zij heeft ons verlost."

"Van wat ?" vroeg Joost.

"Van de wolven," zei het kind.

Joost zag een paarse gestalte op één van de daken staan. De paarse gestalte had een kap op.

"Is ze dat ?" vroeg Joost.

"Ja," zeiden sommige kinderen.

"Wat moet dat hier ?" zei de vrouw. "Excuseert u mij. Ik heb de zorg over deze kinderen."

Joost vertelde het verhaal.

"Bibelebonse pap ? Nou, dat is interessant," zei de vrouw, die haar kap afdeed. Ze liet een ring om haar vinger zien. "Eens gekregen," zei ze. "Het is een Bibelebonse ring. Mijn vader nam het eens mee van zijn reizen, en gaf het aan mij."

"Zo, zo," zei Joost, "zeker zuinig mee."

"Zeker," zei de vrouw.

"Bent u de snoepheks ?" vroeg Joost.

"Ach welnee," zei de vrouw. "Ik breng ze soms wat, en ik maak soms ritjes met hen in de bostrein, maar ik ben slechts een gezant van de heks."

"Met wat voor doeleinden ?" vroeg dokter Tulp.

"Ik kan u daar geen inzage in geven, maar als u de heks zelf wil spreken, dan kan de bostrein daarin behulpzaam zijn," sprak de vrouw.

Ze stemden in, en de vrouw leidde hen naar de bostrein achter het kinderdorp. Deze trein zou dieper het bos ingaan en ook langs allerlei bosvelden gaan. Het was een verschrikkelijk lawaai, maar in de trein zelf hoorde je het haast niet. Ze gingen met de vrouw in een grote coupé zitten.

"Vertel ons eens, is het een zoet mens, zoals de kannibalen koning zei ?" vroeg Joost.

"Ik kan u daarop geen antwoord geven," zei de vrouw. "U moet dat zelf ondervinden." De trein zou helemaal leiden tot aan de poort van de woning van de heks. Zij woonde in een gebied waar bomen pijlen voortbrachten die door de bomen werden afgeschoten. Die bomen waren dus levensgevaarlijk en bewaakten haar gebied. Alleen door de bostrein kon veilig het gebied ingegaan worden.

Buiten door het raam zagen ze telkens hoe vogeltjes door zulke pijlen werden doorspietst. De trein was in een bergachtig gebied terecht gekomen. Plotseling was alles donker. De trein ging door een tunnel. Steeds vaker ging de trein door lange tunnels onder bergen door. Toen ging de trein langs vele velden waar geel kruidig graan groeide. Haar reusachtige paleis in de bergen was geheel gemaakt van snoep. Het was een oogverblindend paleis, als een paradijs zo prachtig. De trein stopte aan de paleispoort, waar twee zwarte ridders stonden. Aan beide kanten naast het paleis en achter het paleis was een stad gebouwd, zo in de bergen, Er waren veel palmbomen en velden. Een donkere vrouw kwam naar buiten rennen, helemaal versierd met snoep. "Welkom tot mijn paradijs," zei ze warm. Ze vertelde hen een heel verhaal over hoe blij ze was dat ze waren gekomen, en legde hen uit hoe alles werkte. Zij had de bostrein laten maken, omdat ze verzot op zulk speelgoed was. Ze nam hen mee het paleis in, en leidde hen rond. Ook zij wilde dat ze snoep zouden eten. Ze vroegen zich af waarom, maar ze waren immers in Kannibalië. Overal stonden kooien met kinderen, en ze deed alsof het de normaalste zaak van de wereld was. "Als jullie goed eten, dan eten wij er ook goed van," zei ze, wat volgens Joost een verdachte opmerking was.

"Waarom zijn al die kinderen in kooien ?" vroeg Joost.

"Oh, het zijn gevaarlijke belhamels," zei de heks.

"Wat gaat er met hen gebeuren ?" vroeg dokter Tulp.

"Dat hangt van hun gedrag af," zei de heks.

Er stonden in het paleis ook boompjes waar kinderen in groeiden.

"Kinderen komen hier uit de bomen ?" vroeg Joost.

"Ja," zei de heks. "Het is het Lazarus zaad."

Nu begrepen ze wat de Lazarus boom werkelijk was. Het bracht kinderen voort.

"Wat gebeurt er met de kinderen die in de bomen groeien ?" vroeg meester Tulp.

"Wij eten wat de pot schaft," zei de heks, wat Joost weer een verdachte opmerking vond.

"Kom, ik zal jullie mijn slaapkamer laten zien," zei de heks. Ze ging een trap op en toen een hal in, waar de anderen haar volgden. Hier was ergens haar kamer. De kamer stond vol met spelletjes en speelgoed. Ook lag er veel snoep. Haar bed was een hemelbed met een rode sluiert. "Hier gebeurt alles," zei ze.

"Wat bedoelt u ?" vroeg Joost, die een beetje overrompelt was door alles.

"Dit is mijn troonzaal," zei ze. "Eenvoud siert de mens, zeg ik altijd."

Joost keek rond in de kamer. "We hebben ook bomen waar varkens in groeien, en bepaalde stenen doen dat ook. Daarmee hebben we onze stad gebouwd, zodat de mensen altijd genoeg te eten hebben," zei de heks.

"Waarom eet je niet gewoon pap, Biblebonse pap waar je nooit oud van wordt en waar je eeuwig door leeft," zei Joost.

"Ah, de Biblebonzen," zei de heks, "onze verre voorouders," terwijl ze naar een schilderij aan de muur wees. "Hier is een Biblebonzer," terwijl ze glimlachte. Het was een portret van een oude man. "Heus wij eren de voorouders, maar het leven gaat door, en zo ook de dood."

Joost had het gevoel alsof er niet met deze vrouw te praten viel. Hij zuchtte. "Heus, je zou het eens moeten proberen," zei hij. "Mens, dier en plant zullen zo in vrede leven."

"Vrede verkoopt niet," zei de heks. "De mens wil oorlog, en dan zijn spelletjes de gouden middenweg. Kinderen spelen met soldaatjes en indiaantjes. Dat is wat hen bezig houdt, het avontuur. Vrede wordt al snel saai."

"U bent een zakenvrouw," zei Joost, "maar de Biblebonse pap heeft niets met geld te maken. Je kunt het hemelse niet kopen, en geld maakt niet gelukkig."

"Kijk eens om je heen en zie waar geld mij heeft gebracht," zei de heks. "Geld heeft mij gelukkig gemaakt, en het groeit hier aan de bomen, en de stenen brengen het voort. Ik heb dit paradijs gekocht. Geld heeft me gelukkig gemaakt."

"Geld is geen goede raadgever," zei Tokijn. "Geld leidt altijd tot de valstrikken. Het geld liegt. Ik heb dat altijd weer gezien."

"Ja," zei meester Tulp, "en denk eens aan die arme kinderen die in de bomen groeien. Egoïstisch geluk is geen waar geluk. Het leidt tot de dood."

"Zij die leven voor en door de dood, zullen ook sterven door de dood," zei Tokijn.

"De dood verkoopt goed," zei de heks. Allemaal wisten ze dat er met de heks niet te praten viel.

"Nu, zeg op, wat wil je," zei de heks.

"Die Lazarus bomen en Lazarus stenen die kinderen, dieren en geld voortbrengen zijn zeer merkwaardig," zei dokter Tulp. "Waar heeft u die ergens vandaan gehaald, en hoe werkt dat precies ? Ik begrijp dit niet."

"Het is een bijzonder soort snoep wat hier in de bergen groeit, als stenen of bomen," zei de heks, "en dan brengt het deze goederen voort."

"Zeer merkwaardig, zeer eigenzinnig," zei dokter Tulp. "Dat heb ik nou nog nooit eerder gezien."

"Al het goede leven is van snoep," zei de heks, "en snoep moet gegeten worden, anders heb je er niks aan."

"Het is een vreemd soort geluk," zei meester Tulp, "maar het lijkt mij erg schadelijk."

"Jullie begrijpen het gewoon niet," zei de heks. "Maar dat zal mij niet tegenhouden. Mij maken jullie niet gek. Hebben jullie weleens een peperkoek mannetje gegeten ?"

"Weleens," zei meester Tulp.

"En had je toen ook medelijden met het peperkoek mannetje ?" vroeg de heks. "Had je er achteraf spijt van omdat je het zielig vond ?"

"Nee, niet echt," zei meester Tulp, "maar het was geen echt mannetje."

"En dit hier zijn geen echte kinderen !" riep de heks geïrriteerd. "Nooit van automatisch speelgoed gehoord ? En het is van snoep. Snoep heeft nooit pijn. Snoep gaat nooit dood."

"De kinderen in de kooien en in het kinderdorp leken echt," zei Joost. "Zit u niet een beetje de boel te bedriegen?"

"Jullie zijn onkundig!" riep de heks. "Jullie zijn spijbelaars. Eigenlijk horen jullie in de kooien thuis. Jullie weten niets van snoep af. Jullie zijn een gevaar voor de geschoolde samenleving."

"U heeft maar een vreemd bedrijf," zei Joost, "en ik geloof er allemaal niks van wat u zegt. Ik houd het bij de Bibelebense pap. Ik ben notabene de koning van de Bibelebense pap."

"Daar heb ik allemaal niks mee te maken," zei de heks.

"Wat is nu precies het geheim van het Lazarus snoep wat op deze eigenaardige manier hier in de bergen groeit?" vroeg dokter Tulp.

"Dat ... gaat u niks aan," zei de heks. "Het is niet alleen staatsgeheim, maar ook het geheim van mijn ambacht en mijn succes. Het is een beetje brutaal om dat zomaar te vragen."

"Oorspronkelijk was het Lazarus zaad een ingrediënt van de Bibelebense pap," zei Tokijn. "Maar door schurken is het verdoezeld, en zo kwam de Lazarus boom onder een vloek."

"Hoe weet jij dat!" krijste de heks.

"Ik heb zo mijn eigen geheimen," zei Tokijn. Hij greep de pols van de heks en liet niet meer los. "Ik ben een Bibelebense tovenaars. Ik heb lang in ballingschap gezeten. Ik weet meer dan je denkt."

Met deze woorden kwam er een vuur uit Tokijn's ogen. "De Lazarus boom was oorspronkelijk een Bibelebense boom," zei Tokijn kalm. "Ik weet dat jij het zaad bewaakt."

"Niet waar !" krijste de heks. Ze begon te roepen naar de zwarte ridders die direct de trap opstormden.

"Wat is er, heks ?" riepen ze haar toe. Ze keek hen aan en sprak : "Tokijn is teruggekomen. Hij was de oorspronkelijke bewaker van de Bibelebense pap. Ik moet hem het Lazarus zaad geven. Ga het halen in de paleiselijke kluis."

Even later kwamen ze terug met een glazen bol waarin het Lazarus zaad lag. "Geef het aan Tokijn," zei de heks. Toen overhandigden ze hem de glazen bol. Tokijn nam de bol aan, en liet toen de pols van de heks los.

De heks zuchtte, en begon in een pijlschietende struik te veranderen, en ook de zwarte ridders. "Kom vlug," zei Tokijn. "We moeten terug naar de bostrein. Haastig liepen ze terug naar de trap en renden even later naar de bostrein. Ditmaal bracht de bostrein hen helemaal terug naar de eindeloze toren diep onder de grond. Door de boswinden waren ze even later terug in het paleis. Er was weer een belangrijk ingrediënt van de Bibelebense pap teruggebracht.

Toen ze thuis waren gekomen had Lekkerbek een grote verrassing voor Joost. Daar stond oom Georgius. Joost was erg blij en begon direct vragen te stellen. "Shhh," zei oom Georgius, "dat is een heel lang verhaal. Dat vertel ik je nog wel, maar eerst is het feest." En zo was er een groot feest in heel Nederland ter ere van de terugkeer van oom Georgius, en natuurlijk ter ere van de Bibelebense pap.

Einde